PROMIN

ПРОМІНЬ

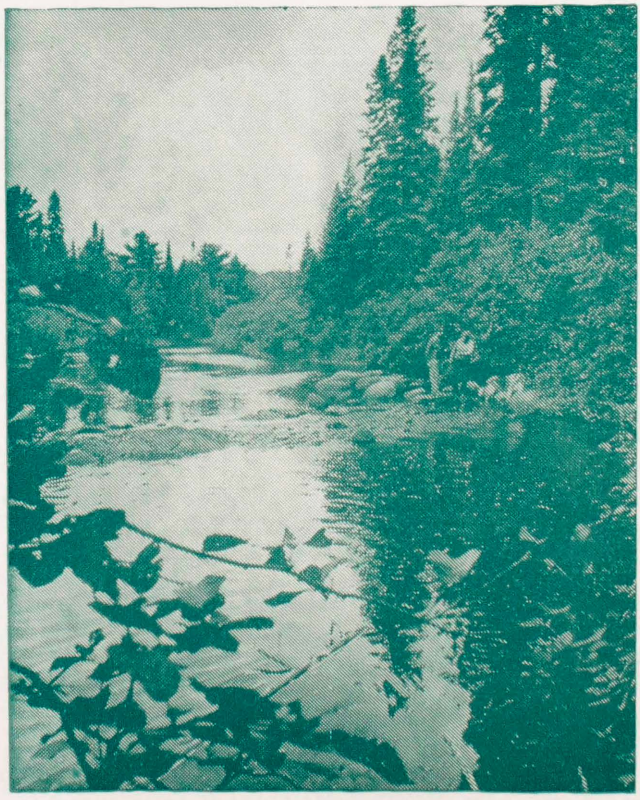

Ч. 7
Липень
1977

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XVIII. ЛИПЕНЬ, 1977 Ч. 7
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 7 JULY, 1977 VOL. XVIII.
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

А. Шемелюк — Привіт учасницям з'їзду в Саскатуні	1
— Програма ювілейного з'їзду	2
— Г. Гнатишин нагороджена почесним докторатом	3
— До подій в історії жіночого руху	4
А. Храплива-Щур — На порозі нового етапу	6
— З культурної хроніки	8
— Музейні Вісті	10
І. Добрянська — Дещо про Слуцькі пояси"	10
Н. Кібець — Українська весна	12
Н. Мудрик-Мриц — Казка про щастя	13
— Statement of Andrew A. Zwarun	14
— З днем уродин, Канадо	16
— Executive Suite Welcomes Anne	18
Квіти незабутнім	22
Громадська і родинна хроніка	23
Річні звіти відділів	29
Українська вишивка	31
Домашне господарство	32

НА ОБКЛАДИНЦІ — Ріка Окстонг, Алгонквин Парку, Онтаріо.

ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ

Укладу музики Євгена Вавринюка, учителя державних і рідних шкіл.

„Пісні для дітей" спеціяльно призначені для шкільних дітей і середньої молоді. Ось що говорить автор у передмові до збірника:

„Збірник складено так, щоб виховники мали вільний вибір відповідно до рівня своїх учнів. Кожна пісня має фортепіяновий супровід. Деякі з них надаються для драматизації.

Підставою у вивченні Української мови може бути також і пісня. Діти з природи люблять співати... Музика може стати ключем до вивчення мови".

Збірник „Пісні для дітей" містить 56 пісень з нотами. Виданий заходами Ради Української Школи з Фундації ім. В. Сарчука. Ціна $2.75 для шкіл. Замовляти:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA
9 St. Johns Avenue
Winnipeg, Manitoba
R2W 1G8

ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

відбудеться в Саскатуні, Саск.

в днях 17, 18, 19, 20 і 21 серпня 1977.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРИВІТ УЧАСНИЦЯМ З'ЇЗДУ У САСКАТУНІ

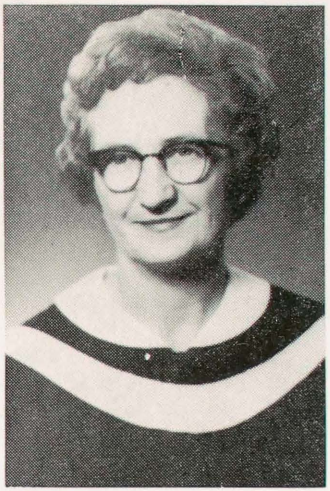

Анастасія Шемелюк
голова Союзу Українок Канади

З нагоди нашого Ювілейного З'їзду в Саскатуні, на якім завершуватиметься півстолітня невтомна праця українського жіноцтва, об'єднаного в Союзі Українок Канади, складаю мій найщиріший привіт всім його учасницям.

Вітаю Вас, дорогі українські Матері-Громадянки, виховниці молодого покоління в дусі рідної культури, рідної мови, у вірі батьків своїх у рамках та законах нашої Святої Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Вітаю Вас, основоположниці організації, бувші голови, провідниці, які своєю взірцевою працею, посвятою, відданістю і любов'ю до всього рідного давали провід іншим та самі проходили всі труднощі піонерства, довівши організацію до її розквіту в дусі самостійницької ідеології.

Вітаю провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді і все його духовенство, яке упродовж всіх тих років було великою нашою опорою і завжди йшло поруч нас у нашій суспільно-громадській праці для добра і розвитку нашого народу в Канаді.

Вітаю провід Союзу Українців Самостійників враз з його виховними інституціями, у нашій ідейній співпраці в рамках наших ідеологічних тез, які впродовж п'яти декад змагань, надавали цілому українському громадському і політичному життю здорової думки і чину.

Зокрема вітаю Інститут Петра Могили в Саскатуні у його рідновиховній праці нашої студентської молоді, Інститут, що був колискою нашої організації, вітаю і всіх Могилянок, особливо тих, що є в рядах Союзу Українок Канади.

Вітаю Вас, членок Союзу Українок, як громадянок Канади, в якій Ви знайшли свободу вільного розвитку культурно-творчої праці, а своєю участю та активністю в загально-канадських організаціях Ви здобули пошану серед інших народів Канади не тільки для нашої організації, але й для цілого нашого народу в Канаді й в Україні.

Вітаю Раду Української Школи при Консисторії УГПЦ, яка своєю діяльністю стала великим помічним засобом українським матерям у їх рідномовнім вихованні дітей та молоді.

Вітаю Вас, дорогі Делеґатки і Гості, які з'їдетесь на свій Золотий Ювілей — свято 50-ліття своєї організації для перегляду своїх сил, своїх здобутків і своїх плянів на майбутнє. Вітаю Вас, як представниць з провінцій Канади — Квебеку, Онтаріо, Манітоби, Саскачевану, Альберти і Брит. Колюмбії.

Як сумно і боляче, що ми не можемо привітати на нашім Ювілеї рідних нам по духові наших посестер українок з України, привітати їх хлібом-сіллю і посадити їх на почеснім місці за столом. І не тому бракує їх між нами, що дорога далека, але тому, що окупант України, землі наших батьків провів межу між нами — людьми вільними і тим, що омита сльозами матерів, земля українська кожного дня з болем у серці прощає в далекі дороги на заслання найкращих синів і дочок України. Судять їх за вільне слово, карають за бажання добра своєму на-

ПРОГРАМА ЮВІЛЕЙНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

З'їзд відбувається на кемпусі Саскачеванського Університету в днях 17 — 21-го серпня 1977.

СЕРЕДА 17-го — 1:00 по полудні — реєстрація
— ВХІД З ПРАПОРАМИ — Гимн Союзу Українок
— Молитва
— ОФІЦІЙНЕ ВІДКРИТТЯ З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ, слово голови, пані Анастасії Шемелюк
— вибір президії
— привіт голів Провінційних Екзекутив

— 9:30 — Показ історичної ноші (Східня Філія Музею)
— Чайне прийняття.

ЧЕТВЕР 18-го — 9:00 — продовження реєстрації — відкриття сесії
— доповнення комісій, номінаційної, резолюційної,

— 10:00 — звіти урядниць Централі — питання, дискусії, „Промінь" — Наталка Когуська, редакторка

— 12:00 — ЮВІЛЕЙНИЙ ОБІД, Союзу Українок Канади, для всіх учасників
— вшанування основательок Союзу
— привіти основательок
— вшанування перших відділів Союзу

— 2:00 — ОФІЦІЙНЕ ВІДКРИТТЯ З'ЇЗДУ — д-р С. Л. Яремчук, голова СУС

— 2:30 — „Напрямні СУС" — д-р Л. Г. Фарина, секретар СУС
— спільні сесії

— 9:00 вечора — Драматична вистава, „За нами, сестри" Союзу Українок Канади

— 10:30 — Соціяльний вечір

родові, за гуманність і віру в Бога. Землею України котиться сьогодні хвиля червоного терору, якого жертвою падає цвіт нашої нації. Та хай ці події ще більше скріплюють нас до невтомних діл, до наших подвійних обов'язків, до оборони прав нашого народу в його рідній землі.

Особливо сердечно вітаю і закликаю нашу ідейну молодь СУМК масово прибути на цей Ювілейний З'їзд. Тут Ви знайдете теплу зустріч із своїм громадянством та ясні дороги у наше майбутнє.

Привіт цілому Ювілейному З'їздові та світлих успіхів у нарадах!

ПЯТНИЦЯ 19-го — 8:00 ранку, Божественна Літургія, в Катедрі Пресвятої Тройці, свято Спаса, всі учасники

— 9:30 сесія Союзу Українок Канади
— Прийняття Інкорпорації Союзу Українок Канади
— Українська мова — Галина Сенишин
— Літературний конкурс Союзу — вручення нагород
— Дискусії над поданими рекомендаціями

— 11:45 — вибір нової управи Централі Союзу Українок Канади

— 12:00 — Обід для всіх учасників

— 2:00 — Загальна сесія СУС —
— звіти урядників СУС і голови Союзу Українок Канади

— 6:00 — Ювілейний Бенкет Союзу Українок Канади, для всіх учасників
— Святочна доповідь — д-р Маруся Бек
— Коротка історія-огляд Союзу Українок Канади, за 50 років — д-р Савеля Стечишин
— вшанування бувших голів Союзу Українок Канади

СУБОТА 20-го — 9:00 — Загальна сесія СУС —
— Панельні дискусії

— 12:00 — Обід (програми ще немає)

— 2:00 - 4:00 — Загальна сесія — справи Музею Союзу Українок Канади

— 4:15 - 5:30 — сесія Союзу Українок Канади
— Молодші відділи СУМК — Ольга Завісляк
— Рідні школи (Напрям рідношкілля)

— 6:00 — Ювілейний бенкет СУС — загальний
Доповідь — панна Галина Магус — Голова Крайової Управи СУМК

НЕДІЛЯ 21-го — 9:30 ранку, Божественна Літургія, Архиєрейським чином, в „Сентеніял" авдиторії — співають хори СУМКІВЦІВ з Едмонтону і Оттави

— 12:00 — спільний обід
— вручення трофею Базюків Молодшому відділові СУМК

— 2:00 — Концерт, силами СУМК
— Загальна сесія — відчитання і прийняття резолюцій
— представлення новообраних крайових управ СУС
— ввечорі, соціяльне прийняття, з нагоди закінчення Ювілейного З'їзду.

Пані Галя Гнатишин нагороджена почесним докторатом

Саскачеванський університет надав пані Галі Гнатишин почесний докторат права за її довголітню суспільно-громадську діяльність. Офіційне вручення відбулось під час річної конвокації в Саскачеванському університеті в Саскатуні в днях 19 і 20 травня 1977.

Пані Галя Гнатишин відома серед широких кругів канадського суспільства, особливо, серед широких кругів канадського суспільства, зокрема серед жіночих організацій міжнародніх і в Канаді.

Свою громадську діяльність почала в юних роках, як студентка і питомка Інституту П. Могили в Саскатуні, як учителька державної школи в Саскачевані й як членка Союзу Українок Канади в місцевій Жіночій Раді.

Опісля як дружина сенатора Івана Гнатишина здобула собі багато прихильности серед провідних кругів в столиці Канади в Оттаві.

Пані Г. Гнатишин, як член управи КНЖР була учасницею кількох міжнародніх жіночих конференцій, таких як Конференція Міжнародної Жіночої Ради в Істамбулі, Вашінґтоні, Лімі, у Відні, Мексіко Сіті. 1970 року вона була обрана головою найбільшої жіночої організації в Канаді — Канадійської Національної Жіночої Ради. На цій позиції вона була впродовж чотирьох років, то є у приписаній каденції організації.

У світовім Році Жінки канадійських і міжнародніх конференціях, а на останній міжнародній конференції була обрана заступницею голови Міжнародної Жіночої Ради.

В цей час, пані Галя Гнатишин є членом Саскачеванської Комісії Людських Прав, членом Екзекутивного Комітету Канадської Комісії ЮНЕСКО і членом державної Ради Директорів Канадійської Служби заморським студентам, членкою КНЖР і довголітньою членкою Союзу Українок Канади.

За активну суспільно-громадську працю, місто Саскатун 1966 року нагородило пані Гнатишин почесним відзначенням. Інші відзначення — місто Вінніпеґ 1970 р. надало їй почесне горожанство, а 1971 року Комітет Українців Канади — Шевченківську Медалю. У світовім Році Жінки вона була одною з 50 визначних жінок м. Саскатуну.

Пані Гнатишин є матір'ю чотирьох дітей — сини — Роман, Віктор і Давид та дочка Єлисавета.

Завжди скромна, завжди уважна до інших, вона своїм дипломатичним хистом і тактом здобула не тільки для себе, але й для українських питань багато друзів і прихильників серед впливових кругів канадійського суспільства.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

у Ст. Кетерінс, Онт.

з нагоди ювілею 50-ліття

Союзу Українок Канади

щиро вітає

ЦЕНТРАЛЮ, ПРОВІНЦІЙНІ ЕКЗЕКУТИВИ, РЕДАКЦІЮ „ПРОМЕНЯ" І ВСІХ ЧЛЕНОК ПО ВІДДІЛАХ.

ЩАСТИ БОЖЕ НА МАЙБУТНЄ!

Марія Філенко, голова

Тетяна Демяненко, секретарка

ДО ПОДІЙ В ІСТОРІЇ ЖІНОЧОГО РУХУ

В останніх двох-трьох місяцях було чимало біжучих розмов та дискусій про запляно-ваний у Торонті Третій Конґрес СФУЖО.

Аж ось і наспіли відомости про відбутий Конґрес. Тижневик „Новий Шлях", що виходить у Торонті, помістив у ч. з 7 червня на першій сторінці звідомлення п.з. „Відбувся III Світовий Конґрес Українського Жіноцтва". Далі читаємо таке:

„СФУЖО було першою світовою формацією українських зорганізованих сил. Після СФУЖО прийшли інші . . ." (підкреслення моє).

Читаєш і дивуєшся, як можна незначіючи дійсного стану речей, подавати їх у неправдивому світлі. Громадськість, яка знає історію суспільно-громадських рухів, а зокрема на відтинку жіночих організацій не може байдуже і мовчки це прийняти. І не робить різниці, в котрім часописі воно було б надруковане, бо й так повторять за першим інші. Не винуємо й редакторів, які питаннями жіночого руху, а особливо в Канаді мало цікавились, але вину поносять ті, що такі інформації подають. А факт, що подали їх свідомо. Тенденція першенства тих кругів надто відома: „Історія починається від нас".

І коли справді так, що СФУЖО було „першою світовою формацією", то таким чином жіноцтво СФУЖО порвало з історією жіночого руху, якого 100-ліття незадовго будемо відмічувати і не матиме до нього жодного відношення. А виглядає, що це справді так, бо Перший Світовий Конґрес Українського Жіноцтва відбувся у Станиславові 1934 року, в якім брали участь українські жіночі організації Канади, Америки та Европи. На цім же Конґресі було покликано до життя світове об'єднання українських жіночих організацій — Світовий Союз Українок.

Союз Українок Канади вже неодноразово ставив питання СФУЖО чому історія жіночого руху а зокрема світового об'єднання починається з Філядельфії, а не з України, не з Станиславова, чи Львова, одначе відповіді ніколи не одержав.

Правда ніколи не може пропасти, її можна приховати на якийсь час, можна навіть самих себе обдурювати, а прийде час, що дійсність виявиться у повнім своїм світлі. Ще живуть учасниці Першого Світового Жіночого Конґресу та його величі і змести його з історії ніхто не може. Не може також осунути з цієї історії людей, які це світове об'єднання творили і в історії жіночого руху відограли таку чільну ролю.

І щоб не бути голословними, а що від Першого Світового Конґресу Українського Жіноцтва минуло 43 роки, для відсвіження пам'яті про нього тим, які про нього не мали нагоди довідатись і тим, які про нього хотіли б забути, ми подаватимем у „Промені" деякі частини згаданого Конґресу в Станиславові з джерел львівських часописів, отже достовірних і об'єктивних, які починаємо поміщувати таки в цьому числі.

Н. Когуська

Перший Український Жіночий Конґрес у Станиславові

ТОРЖЕСТВЕННЕ БОГОСЛУЖЕННЯ І ВІДКРИТТЯ КОНҐРЕСУ. ВЕЛИКИЙ ЕНТУЗІЯЗМ.

Український Жіночий Конґрес почався торжествен. богослуженням в архикатедральній церкві, що його відправили о.о. Степан Цібій та Дмитро Валіхновський. Після Служби Божої відправлено ще панахиду за померших членок.

На Конґрес зголосило свою участь 895 делеґаток від 101 філій „Союзу Українок" та жіночих організацій за кордоном і 200 кружків „Союзу Українок". До полудня приїхало до Станиславова вже 650 делеґаток.

Із закордону приїхали: 4 делеґатки з Праги, 8 делеґаток з Ужгороду, 4 делеґатки з Букарешту і 3 делеґатки з Буковини, 4 делеґатки із Злучених Держав і Канади. З північно-західних земель, себто з Волині, Полісся і Холмщини приїхало 12 делеґаток, з Варшави 9 делеґаток. Крім того приїхало вже 150 гостей. Преса численно заступлена. Зголосилось 12 кореспондентів української преси, 10 представників польської та жидівської преси. Крім того зголосили свою участь теж кореспонденти закордонної преси.

Слід згадати, що всі учасники платили повний білет, бо влада в останній хвилині відкликала знижки. Тому то майже половина делеґаток мусіла повернутися зі Львова, бо не мала змоги заплатити повний білет. Задля тих непередбачених перепон відкриття Конґресу переложено з год. 10-ої на год. 3 по полудні.

(„Діло" 25 червня 1934)

Могутня жіноча маніфестація

ПЕРШИЙ ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЧОГО КОНҐРЕСУ
СВЯТОЧНИЙ ВИГЛЯД МІСТА. ЗРАЗКОВИЙ ЛАД.
Станиславів, 23 червня 1934

...Вже на довго перед год. 3-ою плила хвиля святочно прибраного жіноцтва. Не тільки ці вулиці, але все місто мало святочний вигляд; усе воно стояло під знаком українського жіночого свята.

Саля „Сокола" прибрана вінками у зелені і майже точно в год. 3-ій виповнюється публикою. Саля окремими надписами поділена на її території, яку репрезентують поодинокі делеґатки: Полісся, Холмщина, Волинь, Закарпаття, Вел. Україна, Еміґрація, Канада, Зл. Держави, Басарабія, Буковина. Порядок зразковий. Делеґати, гості, представники преси — всі з окремими відзнаками легко віднаходять свої місця. Бальконові льожі призначені для представників духовенства, політичних партій, центральних і місцевих установ...

ВИБІР ПРЕЗИДІЇ

Цікаве враження, коли одним поглядом охопити залю: поруч елеґантних дам у сукнях останньої моди — селянки у мальовничих народніх одягах, побіч паризьких капелюхів скромні, білі або кольорові селянські хустки.

Відкриває збори голова Ділового Комітету п. Макарушкова, витаючи теплим словом запрошених гостей, представників Церкви, делеґатів, усіх зібраних і пропонує президію Конґресу, до якої входять.

Мілена Рудницька, голова; 1-а заступниця: З. Мірна, 2-га заст. Новицька; члени Президії: Павликовська, Рублева, О. Шеперовичева, секретарки: Садовська, Ґурґулівна, М. Янович, С. Мельникова.

Після цього приходить до вибору почесної президії. На голову просить п-і М. Рудницька, під гучні оплески цілої салі С. Русову, від Жіночого Союзу Зл. Держав входить до П. Президії п. Солодка, від Канади — п. Г. Романчич, від Волині п. Багринівська, від Підкарпаття — Станькова, від Буковини — Гарасимович, від Союзу Українських Еміґранток — Ганна Чикаленко, від Союзу У. Ж. у Румунії п. Виноградник, від Полісся — п. Горбачева, від першого сільського кружка, заснованого перед 30-ти роками в Тишківцях — селянка Анна Грималюк (цей вибір саля зустрічає бурхливими оплесками), від співробітниць першого Жіночого Альманаху — п. Палієва, Кисілевська і Ціпановська, від 1-го жіночого товариства у Станиславові — Гайдайська, Кушнірова і Мардировичева.

Технічний секретаріят складають Гаражчак-Крушельницька, О. Залізнякова і М. Мельниківна.

Голова зборів передає слово пані Рублевій, якій припадає честь привітати Конґрес іменем Станиславівської Філії „Союзу Українок", що стала господинею цього жіночого свята.

Програмова промова й устні привіти

Після цього виголосила голова Союзу Українок п. Мілєна Рудницька довгий годинний реферат про сучасне міжнароднє становище і завдання українського жіноцтва. Реферат цей, виголошений красномовно, був одночасно програмовою програмою всього зїзду і зясовував головні ідеї, в ім'я яких Конґрес скликали.

Після цього прийшли привіти. Їх було так багато, всі вони були такі живі й цікаві, що нелегко записати їх усіх і помістити у цьому першому справозданні. Тому покищо обмежуємось тільки до загальних фактів.

Від еміґранток із Наддніпрянщини промовляла наша відома, заслужена діячка п. С. Русова, тепло, палко, безпосередньо захоплюючи авдиторію. Після неї від Буковини вітала Конґрес п-і Гарасимович, від Підкарпаття п-і Левицька, від Зл. Держав п. Солодка, від Канади п. Г. Романчич, від Волині п. Багриновська, від Полісся — п. Горбачева, від Холмщини п. Маланюкова, від Басарабії — п. Чернухівна.

Привіт Ганни Романчич (Канада)

Пані Предсіднице, Світлий Конґресе! Вітаю Вас від Союзу Українок Канади.

Віддавна мріяла я про відвідини Рідного Краю, про який мені стільки мої батьки оповідали, а якого я сама ніколи не бачила. Несподівалася я, що відвідаю його, в таку торжественну хвилину, як оця. Спомин з цього величавого Конґресу і глибокі враження напевно залишаться мені на ціле життя.

Ваш успіх це наша радість. Хотіла б я, щоб цей величавий здвиг українського жіноцтва, могли побачити всі канадіянки й американки, щоб цей ентузіязм і захоплення і їх обгорнуло.

Вітаю Вас від того загалу українського жіноцтва в Канаді, яке поставило собі за ціль виховати гідних провідників, людей з амбіцією, які зуміли б заняти всяке становище, виховати покоління економічно незалежне, з певним фахом у руках. В Канаді цього року покидає університетські мури 6,250 молодих, в цьому пів сотні українських хлопців і дівчат. Це не багато, але з кожним роком їх ряди більшають. Ми дбаємо про те, щоб українська молодь пам'ятала про святий обов'язок супроти вітчини батьків наших.

Канада — це новий край, у ньому творить-ся нова канадійська нація, зливається в одно русло добуток шістьдесятьохсімох ріжних народностей. Ми, українці стараємося, щоб і український нарід у Канаді дав тій новій канадійській нації найкращі свої прикмети — українську працьовитість і витреваліcть, любов до краси і музики ...

Ми свідомі того, що на нас, на молодому поколінню, лежить головний обов'язок прокладати будучність, але рівночасно пам'ятаємо й цінимо з вдячністю ті заслуги, які в тій будові нашої долі поклали наші батьки. Запевняю Вас, що можете числити на наше молоде жіноцтво! Ми не відкинемо того досвіду, який Ви з таким трудом придбали.

Ще раз вітаю **Перший Жіночий Конґрес. Він наче Український Парлямент. У ньому заступлене жіноцтво всіх кінців світа, всяких політичних напрямків** (підкреслення наші — Н.К.). Усі обговорюють спільні справи нашого страдального народу. Жінки доказали, що можна багато зробити, коли воля найдеться.

Мені хотілось би ще одно Вам переказати. Таких як я, роджених і вихованих за морем, що ніколи ще не бачили Батьківського Краю в нас у Канаді тисячі. Але всім нам дорога доля нашого народу і землі наших Батьків. Ми йдемо з Вами.

(Далі буде)

Л. Храплива-Щур

НА ПОРОЗІ НОВОГО ЕТАПУ

Тихо й незамітно, при співучасті тільки чверти сотні людей, пройшли дня 23 квітня цього року в Торонто чергові збори „Об'єднання Працівників Літератури для Дітей та Молоді". Приявні були дійсні члени та прихильники Об'єднання; мала горстка, щиро зацікавлена в духовому рості нашої дітвори, розселеної на сьогодні, дослівно, по всіх континентах. Хоч, звичайно, по кількості фізично присутніх осіб не можна судити ступення зацікавлення громадянства цією справою. До малої участи у зборах причинилися далекі простори, що їх не так легко перебути, поважний вже вік у багатьох заслужених наших творців дитячої літератури; а в представників жіночих, молодечих організацій та шкільництва самого Торонто — теж і перевантаження різними обов'язками та імпрезами, що відбувалися рівночасно. Не міг прибути навіть і сам почесний голова ОПДЛМ, відомий дитячий письменник Роман Завадович. Його, як теж і відомого письменника не лише для дорослих, а й для дітей Ікера, змусили обставини взяти участь у зборах тільки палким письмовим привітом.

Та все таки збори відбулися, під проводом педагога й активного члена ОПЛДМ, завжди повної запалу та ентузіязму пані Мотрі Фаринич з Гамільтону, при співпраці нового дійсного члена ОПЛДМ — п. Валентини Юрченко, відомого педагога та письменниці, з Йонкерсу, як секретаря. Отець декан І. Сиротинський розпочав збори молитвою. Розмаху та довір'я у власні сили додав присутнім голова Об'єднання Українських Письменників „Слово", відомий визначний письменник Улас Самчук. Він підкреслив у своїй привітальній промові синхронність розвитку літератури на рідних землях та в діяспорі, звертаючи увагу на необхідність передавати естафету української культури молодому поколінню.

Голова ОПЛДМ в останній канденції, Ольга Мак склала звіт з діяльности управи. Згадала, що вибрана на останніх зборах управа декомплетувалася постійно через поважні захворіння членів, що могли б були дати солідний вклад праці. Через те багато із заплянованого не можна було виконати, як ось не проведено, колись популярних, Двомісячників Української Дитячої Літератури (ДУДК) та не вдалося створити молодечої секції ОПЛДМ, де молодші люди вростали б в атмосферу зацікавлення українською дитячою та молодечою літературою та привчались би до потрібної організаційної роботи. Зате вдалося здійснити видання кількох книжечок, вартісних як з погляду виховного, так і мистецького: „Соняшні казки"

Ніни Мудрик-Мриц, „Дніпрові дзвони" Миколи Погідного та перевидати збірку „Сонечко" бл. п. В. Цимбала.

Висилкова Станиця ОПЛДМ у Торонто під керівництвом проф. І. Боднарчука працювала справжно, постачаючи школам та книгарням видання ОПЛДМ, як теж і інших видавництв.

Вдалося здійснити кілька успішних імпрез, як Свята Книжка в Лондоні, Онт., а в листопаді 1975 Ніна Мудрик-Мриц мала доповідь в Об'єднанні Українок Канади в Торонто на тему: „Українська дитяча книжка й ілюстрація, як виховний засіб". Учні Курсів Українознавства ім. М. Грушевського поставили п'єсу В. Софронова-Левицького „Король Кватакуба". П'єсу, костюми й декорації приготовано старанням директора, проф. І. Боднарчука (завідувача висилкової станиці ОПЛДМ, а дохід призначено на фонд Об'єднання. У жовтні 1975 відбувся успішний літературний вечір-зустріч письменників для дітей і молоді з учнями українських шкіл. Виступали учні й письменники. ОПЛДМ взяло участь у засіданні КВОР у березні 1977. Об'єднання репрезентував секретар, проф. Я. Козловський.

Фінансово Об'єднання стоїть непогано, так, що навіть змогло вислати в Південну Америку велику кількість необхідних там українських букварів, в рамках акції "Серце і книжка".

В дискусії забрав слово п. К. Микитчук, що працює в системі торонтонських публичних бібліотек. Він вказав, що такі бібліотеки — добрі потенційні відборці дитячої книжки, якщо належно постаратися та відповідно зорганізувати попит серед юних читачів. В дальшій дискусії пп. Мотря Фаринич, Тоня Горохович, Ніна Мудрик-Мриц та сама голова, п. Ольга Мак підкреслювали, що хоч знання української мови та почитність української книжки серед сьогоднішньої нашої молоді дуже мала, та все таки не можна занепадати духом. Треба виробити у громадянстві пошану до діячів культури, як до тих, що мають щось дати людям, а не просити їх ласки. Треба „достукуватися" до сердець батьків та вчителів, пригадуючи їм необхідність вдержання нашої духової культури наперекір загально пануючому матеріялізмові; бо це ж наше велике зобов'язання перед сьогоднішньою Україною та її героями. Треба вдержувати високий мистецький рівень дитячих книжок та не збіднювати мови в них в догоду тим, що її не вивчають. Підкреслено великий вплив на громадянство, що його мають пропагандивні імпрези та ярмарки книжок, а в самих книжках — доцільність піддавання дітям помислів різних зайнять, зв'язаних з прочитаним текстом. Пані В. Юрченко звернула увагу, що багато книгарень не має всіх видань для дітей.

Письменник проф. І. Боднарчук звітував, що в своїх поїздках для візитації Рідних Шкіл він всюди пригадує вчителям про дитячу книжку та має гарний відгук, включно з вимогами — давати більше нових видань. Відомо бо, що нові видання допомагають краще розходитися попереднім.

П. Маєвський, директор Рідної Школи, представник учительства, ствердив, що в школах є можливості поширювати книжку, головно через вимогу приватних лектур в учнів. Піддав теж думку про обопільну корисність читання вголос по старечих домах, з чого старші учні користали б для себе дуже багато.

На внесок інж. В. Вацика від контрольної комісії, уділено одноголосно абсолюторію та висловлено признання уступаючій управі ОПЛДМ.

До нової управи переобрано одноголосно дотеперішню голову п. Ольгу Мак, а її заступником проф. І. Боднарчука, секретаркою п. С. Головату. Прийняв теж наново свій пост довголітній скарбник п. Р. Геник-Березовський. Книговодом залишився п. Б. Любинський, а референтом видань обрано п. П. Роєнка. Керівником висилкової станиці стала п. Е. Боднарчук, пресовим референтом Л. Храплива-Щур, а вільними членами пп. Ніна Мудрик-Мриц та Світляна Кузьменко. Обрано теж контрольну комісію в складі: д-р Леся Копач, мґр. Тоня Горохович та п. С. Кутовий.

Збори закрито відспіванням „Христос Воскрес". Пісня ця прозвучала надією, що ОПЛДМ, пройшовши вже майже тридцять років труднощів та негод, буде й далі витривало стояти на сторожі основних духових вартостей: християнського й національного світогляду все нових та нових українських поколінь.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Відділ Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск., відзначує цього року 50-ліття свого існування.

Головне святкування відбудеться в неділю, 9-го жовтня 1977 року.

За точнішою програмою просимо слідити пізніше.

Заряд ім. О. Пчілки в Йорктоні, Саск.

Відійшов у Вічність Блаженніший Митрополит УГПЦК Михаїл

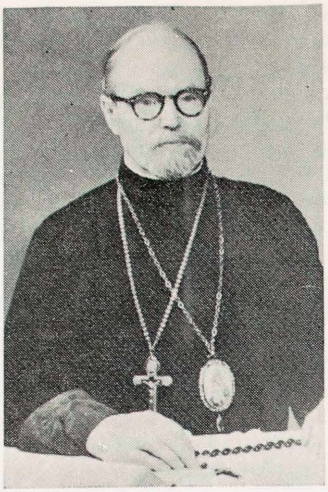

Дня 14 травня 1977 року в Торонті, упокоївся в Бозі на 92 році свого життя Блаженніший Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Архиепископ Східньої Епархії МИХАЇЛ. Служінню нашій Церкві в Канаді віддав 27 років — від 1950 року.

Величаві похоронні архиерейські відправи відбулись у Торонті в Катедрі Св. Володимира при участи численного духовенства, очоленого Бл. Митрополитом Андреєм та прибулими на похорон вірними 31 травня і закінчились 1 червня. Тіло Бл. Митр. Михаїла похоронено на цвинтарі Проспект у Торонті.

З культурної хроніки

Цінна документальна праця

Появу „Пропам'ятної Книги" будови пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айресі треба щиро повітати. Вона щойно добилась до нас і своїм змістом освіжила в пам'яті історичну подію, яка відбулась тому шість років, коли зусиллями арґентінських українців поставлено пам'ятник великому Шевченкові.

Хоч дата на обкладинці 1971 рік, то це не є рік видання, а рік відслонення пам'ятника. Приємно вражає цілість видання — біла у мистецькім викінченні обкладинка — Шевченко, фраґмент пам'ятника скульптора Леоніда Молодожанина з вінеткою мистця Івана Чарнецького; він же й редактором книжки та цілого її оформлення.

Зміст книги дуже різнородний, одначе цілеспрямований. Центральною постатю є тут Шевченко, а також мистці — художники — учасники проєкту пам'ятника Шевченкові. Похвальним є те, що вміщено тут світлини проєктів кожного мистця та його коротку силюетку. Всіх їх є десять.

Книга має багато світлин, це також плюс, який дає образ людей — провід, комітети, прибулі з інших країн і свої гості.

Цілому мистецькому оформленні дорівнює текст — есеї про поета у двох мовах — українській та еспанській, організування та проведення цілої побудови пам'ятника та його відслонення, промови представників арґентинського уряду та провідних громадян гостей.

Розміщення матеріялу, світлин і взагалі мистецьке оформлення цілої книги є дуже гарне. На світлинах знаходимо багато українців з Канади й ЗСА, які напевно схочуть мати цю цінну історичну пам'ятку в себе.

Мистецький ювілей

В днях 21 і 22 травня Інститут Дослідів Волині і Товариства Волинь у Вінніпеґу відмічували ювілей своєї активної видавничої 25-літньої діяльности.

В суботу 21 травня був ювілейний бенкет в Лінкольн Мотор Готелі, на якім гостем-доповідачем був широко відомий і видатний письменник Улас Самчук з Торонта, автор славної трильогії „Волинь" та багато інших його творів.

В неділю вечером у Читальні Просвіти відбулась зустріч громадянства з письменником, на якій присутні мали приємність заслухати художнє читання творів автора. Пані Галя Коваль прочитала два фраґменти повісті „Марія" а пані Валентина Мулик-Луцик фраґмент з роману „Волинь".

Слово про літературу, її значення в житті народу виголосив сам гість письменник Улас Самчук. Оцінку доповіді і взагалі творчости У. Самчука вкоротці окреслив письменник О. Гай-Головко.

ДВАНАДЦЯТИЙ РІЧНИЙ
КАНАДІЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ

ФЕСТИВАЛЬ

В ДАВФИНІ, МАНІТОБА

відбудеться в днях 28, 29, 30 і 31 липня, 1977

Цьогорічний фестиваль буде більший і багатший ніж у минулих роках. На ньому буде багато хорових і танцювальних виступів, співу, музики, драми й інше.

Великий Український Фестивальний Хор під диригентурою пані Галі Гендерсон, буде мати свої виступи вечорами, в концертових програмах. З ним буде виступати група танцюристів „Зірка".

Господарем фестивалю буде Данило Хомляк з Кемровз, Алберти. Він народився в Ламонт і почав свою кар'єру в праці в радіостанції СФСВ у Кемровз у 1960 році. Там він працює і тепер.

У великій програмі фестивалю будуть виступати в різних програмах: Тед Комар з своєю оркестрою, музична група „Рушничок" з Монтреалу, хори, солісти, музики і т. ін.

Продуцентом і господарем головної програми в великій арені буде Ярослав Семчишин з Вінніпеґу. Він співпрацює з фестивалем ще від 1966 року.

По більше інформацій про фестиваль можна писати до:

CANADA'S NATIONAL UKRAINIAN FESTIVAL,

119 Main St. S., Dauphin, Man. R7N 1K4

Телефон (204) 638-5645

На фестивалі в Давфині вас очікує: Унікальне кольорове видовище української культури — традиційні українські страви — автентичні українські костюми — святочна атмосфера.

Пам'ятайте: **всі дороги в Канаді збігаються в Давфині 28, 29, 30 і 31 липня, 1977.**

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Едмонтон

Філія Музею в Едмонтоні (в пам'ять Петра Пауша)	$ 100.00
Централя Союзу Українок — від відділів	744.00
Відділ при Катедрі Св. Івана	3,000.00
Гафія Янішевська (в пам'ять чоловіка И. Янішевського)	10.00
Гафія Янішевська (в пам'ять зятя Павла Ткачука)	10.00
Відділ ім. Лесі Українки — Ту Гилс, Алта.	100.00
Відділ ім. Савелі Стечишин — Келовна, Б. К.	50.00
Катерина Чиж — Саскатун	50.00
Анна Холод — Саскатун	20.00
Іван А. Семко — Саскатун	200.00
Відділ Т.У.С. — Саскатун	500.00
Федейко родина: Василь, Маринка, Іван, Стефанія, Павло з родиною (в пам'ять батьків Якова і Катерини Федейко) Гай Левел, Алта.	150.00
Роман і Соня Стратійчуки (в пам'ять Петра Пауша)	25.00

По $5.00: всі з Тандер Бей, Онт.: Марія Дудка, Тоня Патранюк, Тіллі Гарасимчук, Ірина Яремчук, Марія Сторожук, Йосифа Сурмей, Анна Пуляк, Александра Тацюн, Роза Небеснюк, Гелен Тацюн Томсон, Стела Тацюн Кортала, Гелен Кулий, Соня Клименко, Ольга Михайлишин, Марія Пресунька, Ольга Ковальчук, Ольга Вілкі, М. Олійник; всі з Сенді Лейк, Ман.: Марія Солонична, Анна Федорків, Ліна Ґреґраш, Анна Сторожук.

* * *

ПОПРАВКА

У виказі пожертв на Музейну Фундацію в ч. 5 на ст. 19 у проголошеній сумі $25.00 Марії Середюк з Реджайни було пропущено **„в пам'ять чоловіка Данила Збитнюка".** За переочення перепрошуємо. — **Ред.**

За Музейну Фундацію

Соня Стратійчук

Дальші пожертви просимо слати на адресу:

U.W.A.C. Museum Foundation Fund
1240 Temperance St.
Saskatoon, Sask., Canada
S7N 0R1

ДЕЩО ПРО „СЛУЦЬКІ ПОЯСИ"

До найкращих художніх тканин України, що сьогодні зустрічаються тільки в музеях, належать шовкові, золотом та сріблом ткані пояси, знані під назвою „слуцьких", хоча сам Слуцьк не був ані першим, ані єдиним місцем їх виробництва. Справжні твори мистецтва, ці пояси заслуговують на те, щоб ближче ознайомитися з ними, пізнати історію їх виникнення на наших землях, тим більше, що та історія ще й сьогодні до кінця не з'ясована. І це тоді, коли Білорусія та Польща вже мають у цій ділянці поважні дослідження.

Шовкові пояси були дуже поширені серед заможніх верств українського населення — козацької старшини, шляхти та міщанства ще в XVII ст. У першій половині XVIII ст. носили жупани, що в талії обвивалися довгим поясом, кінці якого звисали з боків. Ця мода поширилась в Україні, в Росії та Польщі, викликала значний попит на пояси, які ввозили з Персії та Туреччини. Торгівля велася через Західну Україну, що з давніх-давен мала тісні зв'язки зі Сходом. Дуже цікава при цьому посередницька роль галицьких вірмен. Наприклад, торговий дім львівських вірмен Нікоровичів мав у Константинополі власну філію, де виробляли шовкові пояси та скуповували для перепродажу чужі. У рахунковій книзі купців, яку вели у Львові та в Константинополі з 1753 року, подано відомості про торгівлю між цими двома містами. Майстерні поясів були розташовані на околиці Константинополя, очолювали їх турки, греки, вірмени й татари. Готові речі скуповували в Малій Азії, Сирії, Персії та Китаї. За таких умов ціна золототканих поясів разом з заробітком посередників-купців була дуже висока і не для всіх приступна — від 4 до 500 дукатів. Тому заповзятливі ткачі вирішили перенести свої підприємства з Туреччини, незважаючи на заборону турецького уряду, на землі „руського воєводства", тобто Галичини. 1740 року у місті Станиславові (тепер Івано-Франківськ) відкрив першу на наших землях майстерню шовкових поясів Домінік Місьорович. Незабаром місто стало

центром, з якого розходились чудові зразки в усі кінці Європи. Особлива заслуга в цьому талановитого ткача-художника Івана Маджарського. Маджарський, уродженець Семигороду, ще замолоду потрапив до Туреччини, і в Стамбулі вивчив золототкання. Потім, ризикуючи головою, він перевіз частинами ткацький верстат до Галичини. Його майстерня стала справжньою кузнею талантів.

Маджарський застосовував техніку, якою користувались на Сході. Верстати були ручні, на кожному могло працювати чотири ткачі. Після ткання продукція переходила через так званий „магель" — прес, що сплющував золоті срібні нитки і надавав тканині фактуру металу. Довжина пояса сягала 3—4 м, ширина — 30—35 см. Орнамент, вміщений між смугами, здебільшого флоральний, різноколірний, деколи у вигляді риб'ячої луски або зовсім безузорних смужок. При носінні кінці пояса були найбільш помітною частиною, тому їм призначали найкращий узор, звичайно, китицю, або ж „квітон". По кутках було виткане прізвище майстра, іноді тільки його ініціяли чи місце виготовлення.

З Івано-Франківська ткальні пояси поширились до Лагодова, Бучача, Сокаля, Львова та інших місцевостей Галичини, Поділля й Волині. Особливо цінувалися пояси Данила Хмілевського та Антона Пуціловського з Волині.

Першовзорами для українських ткачів служили перські пояси, що були найкращі і найцінніші. На друге місце ставили турецькі першовзірці. Форму поясів пристосовували до місцевого одягу, тому робили їх вужчими від східних однак техніку виконання зберігали стару.

Згодом коло організації спеціяльних ткалень заходилися всесильні магнати. Вони запрошували до себе майстрів, відкривали власні майстерні, так звані „персіярні", що давали значні прибутки.

У Львові була навіть вулиця, на якій зосередилися підприємства, де ткали „позументи", галуни та шовкові пояси. Найбільшою славою в 1761 році користувалася майстерня Івана Марковича. Один пояс його роботи зберігається у Львівському музеї етнографії та художнього промислу.

Перші відомості про існування виробництва золототканих поясів у місті Слуцьку дуже скупі й недостовірні. У маєтку князів Радзивиллів у Несвіжі зберігся список поясів, подарованих різним особам, та без зазначення, які це були пояси — місцевої роботи чи привозні, металеві чи шовкові. Пізніші дані свідчать, що в 1740-1750 роках була в маєтку князя фабрика „галунів-позументів та золотих виробів", а наприкінці 1750 року Радзивилл привіз турецьких та перських майстрів і розпочав виготовлення золототканих поясів.

На той час „персіярня" І. Маджарського в Івано-Франківську уже славилась на всю Европу. У 1757 році Радзивилл посилає двох юнаків Тому Хоєцького та Івана Гадовського в науку до українського майстра, а роком пізніше запрошує й самого Маджарського очолити персіярню в Слуцьку. Відтоді Слуцьк, власне, і стає загальновизнаним центром виробництва золототканих поясів. Працювали тут самі місцеві майстри — білоруси й українці. У договорі, складеному між князем Радивиллом і Маджарським, було застереження, що останній зобов'язується „вивчити хлопців пересидської роботи". Поза працею на князівському підприємстві майстер мав право ткати пояси для себе, тим-то він і розбагатів так, що згодом орендував князівську фабрику за 10 тисяч золотич річно.

У 1778 році Маджарський передав керівництво підприємством своєму синові Льву, що вів його до 1807 року, опісля ним керував колишній писар І. Маджарського Фома Борсук. Закрилось підприємство в 1844 році.

Період, коли Іван та Лев Маджарські керували ткальнею в Слуцьку, був часом її блискучого розквіту. Саме тоді створено тип пояса, який став відомий під назвою „слуцького". В його основу був покладений зразок, виготовлений у Станіславові, гармонійний за структурою орнаменту, куди майстерно вплітались квітки місцевої флори, з двома квітонами, оточеними листям. Орнамент позбувся тут східної строгості і став реалістичним, вільним. З технічного погляду найбільш складними були двосторонні пояси було носити до будь-якого одягу.

Згодом у слуцьких золототканих виробів з'явилися серйозні конкуренти — польські пояси з королівських майстерень у Гродні, Липках та Корці, де працювали ткачі з Франції. Ці пояси виготовлялись також за схемою слуцьких, але на західно-европейських орнаментах.

Останню сторінку в історію розвитку художніх тканин вписали краківські майстерні. Працювали тут майстри з Гродна, Угнова, Корця, а також майстри з Волині.

Поступово золототкані пояси набули такої популярності в Европі, що у Франції також виникли ткальні поясів, навіть ставили на них марку „Слуцьк", однак ті вироби компонувалися

(Докінчення на стор. 21)

З НАШОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ ТЕЧКИ

Українська весна

Україно — ти наше світло, наше сонце! І чи хочемо ми, чи ні, український дух-скиталець і досі ходить у світлі сонця України. Ось уривок листа нашого селянина з Англії: — „Отак ми вийшли в світ і блукаємо по чужих дорогах. А вийшов я молодим, а тепер мені 50 років. На поворот додому мала надія. Світ навчив мене розуму, що мені аж голова посивіла від тої освіти і того добра. І я був би краще вдоволений, якби всього того не бачив. Так пишу вам про своє життя в далекім світі, далекім від рідного Дністра . . ."

У нас тут тепер весна. І там, у далекій Україні весна. Але з тієї кров'ю скропленої землі і з її трагічної долі найбуйніше розпустились мабуть плакучі верби і плакучі берези. Вітер піднімає їх ніжне віття: — зелені рамена рідної землі простягнуті до нас! Чи ми хочемо, чи ні, — але далі мандруємо в тіні плакучих верб і плакучих берез України. Але не тільки сумовиті верби й берези ожили. Ось з листа українського селянниа сина з Німеччини: — „В цю хвилину, коли пишу до вас, думки мої летять як птиці, що їм пора відлітати, так летять до рідного села. Там під час свят я спочивав по весняній роботі під батьківською стріхою, що стояла серед цвітучих дерев. Там я прислухався до веселих гагілок, що зливались із гомоном воскресних дзвонів в одну чудову музику. Вповнений нею, я забував недостатки й утому. Здавалось — нема горя на світі! Напишіть мені, підкріпіть новими надіями в цей день Світлого Воскресіння. Хотілося б розказати, як набридла мені чужина. Якщо б була можливість повороту, коли б щезла советська зараза з нашої України, я все покинув би, і ту цивілізацію, й її вигоди. Пішов би я до своєї глиняної хати огрітої не електрикою, але теплим українським сонцем, обвитої полем, пахучими цвітами". Цвітуть сади в Україні і з дерев спадають білі — вишневі і рожеві яблуневі пелюстки. А вітер несе їх за тридев'ять земель і наше серце і наша уява піднімають ті розкинуті пелюстки України, і вони оживають у наших листах і великодніх споминах. Не дзвонять великодні дзвони в сучасній Україні. Але весна, як благообразний Йосиф, плащаницею свіжого морогу, перетканого білими пролісками і синім рястом, сповиває мовчазну Україну. Плоттю уснула яко мертва . . . Черешні й груші, мироносиці в білих квітчастих хустках, приносять у дарунок свої пахучі скарби — їй, у гробі новому, совєтському положеній і сторожею ворога стереженій. А нетерпелива туга пряде — доспівує дальшу євангельську історію про тривожний світанок, про відвалений нагробний камінь і про воскресіння ПРАВДИ, ЛЮБОВИ і СВОБОДИ. Не губім віри! Пам'ятаймо! — тільки ті, що вірили, зустріли ВОСКРЕСЛОГО БОГА.

Наталія Кібець

Міннеаполіс, Мінн.
квітень 1977 року.

ЗОЛОТА ХАТИНКА

Іноді ти питаєш мене, маленька пустунко, чи дійсно є на світі і де вона — та золота хатинка із срібною підлогою, віконцями з цукру і дахом із тістечок, про яку говорить тобі твій дідусь, так як колись мені мій, про яку говорять усі, хто вміє розповідати чарівні казки. Хіба ж ти її не бачила?

Увечорі, коли ти, стомлена денними витівками, дрімаєш на руках у матусі або, зморена сном, сидиш на колінах у дідуся чи старшого брата, і твої губенята лепечуть у напівзабутті слова недавньої гри, хіба ти не бачиш її, хатинки із срібною підлогою, де сонце переливається сімома кольорами, хіба ти не живеш у ній?

Всі ми, що тепер говоримо розумні слова, читаємо товсті книжки і давно не носимо коротеньких штанців, теж колись жили у ній, тепер же вона дісталася вам. Ніколи вже ми не повернемось туди і тільки в казках будемо розповідати про неї — про золоту хатинку безтурботности, щастя і радости, ім'я якій — дитинство.

К. Констянтинов

Ніна Мудрик-Мриц

КАЗКА ПРО ЩАСТЯ

Літній день ледь-ледь прокидався.

Сонечко вийшло в садок помитися в світанковій росі й помітило туго завузланий пуп'янок у траві. Терпляче почало розвузлувати його. За часок із зелених стеблинок вузлика виглянула рожева пахуча Конюшинка й виструнчилася вгору.

— Добридень! — засміялося їй Сонечко.

— Добридень... — знітилася Конюшинка. Квітка була ще дуже маленька й уперше побачила Сонечко. Воно погладило її рожеві щічки й пішло в недалечкий лісок. Конюшинці стало гаряче. Вона почала розглядатися за прохолодою.

Хлюп! З високого бильця трави скотилася, прямо на квітку, крапелька роси.

— Ой! заметушилася Конюшинка. — Ой, як гарно! Що це трапилося —

— Це крапелка роси помила тобі личко, — обізвалося бильце трави. — А он біжить вітрець. Він обсушить твої пелюстки. —

Довго раділа Конюшинка пестощами вітерця, аж зненацька побачила на бильці трави круглу червону крапельку з чорними цятками.

— Добридень — несміливо привіталася квітка, — ти також роса?

— Ні, я Бедрик, — обізвалася червона крапелька. — Я жучок щастя. Ось злечу на твою рожеву голівку й ти будеш щаслива.

— Щаслива? А як це?

— Гм... — задумалось бильце трави. — Це тоді, коли тобі добре й гарно.

— А коли мені може бути добре й гарно?

— В обіймах Сонечка, — шелеснула Ромашка, що цвіла недалечко.

— У вологих пестощах дощику, — зашепотів мох на пеньку вподовзи.

— Коли ти любиш, — затуркотіла голубка на гілці.

— Коли ти даєш, люблячи, — защебетала ластівка.

Конюшинка задумалася:

— Сонечко розвузлало мій пуп'янок і гарно стало мені від приторку його теплих пальчиків. Добре було, коли крапелька роси вмила моє личко, але любити?... Я не знаю як любити. Дати щось із любові?... В мене немає нічого, що могла б дати, — й квітка сумно похилила голівку. А червоний Бедрик котився блискучою намистиною по рожевій китиці пелюсток Конюшинки й побренькував:

— Жди свого щастя, квіточко, дожидай! Воно прийде — й полетів у синяву вгорі.

Конюшинка сумувала. Аж тут біля неї закружляла золота комашка. В її пухнастому кожушку іскрились вогники Сонця, а прозорі крильця мерехтіли немов світанкова роса. Конюшинка задивилася на комашку й принишкла від захоплення. Надивившись зідхнула:

— Яка ти гарна, яка весела твоя пісенька. Я — Конюшинка. Я люблю тебе!

— Я Бджілка, — усміхнулася комашка. — І я також люблю тебе, бо ти солодко пахнеш, а твоя голівка така гарна, як рожева усмішка сходячого Сонця.

Конюшинка ще дужче порожевіла від Бджілчиної похвали й несміливо шелеснула:

— Я хотіла б тобі щось дати, але в мене нічого немає...

Веселий сміх Бджілки сколихнувся наче срібний дзвіночок:

— У твоїх пелюсточках захований справжній скарб — солодкий нектар, з якого ми готовимо мед. Дозволиш мені напитися його?

— Невже! — зраділа Конюшинка. — А я

(Докінчення на стор. 21)

STATEMENT OF ANDREW A. ZWARUN

(Continued from last issue)

President, The Helsinki Guarantees for Ukraine Committee to the Commission on Security and Cooperation in Europe.

Washington, D.C. February 14, 1977

Perhaps this is a good place to point out that — contrary to the statements to that effect in most of the Western press — the Ukrainian Public Group to Promote the Implementation of the Helsinki Accords, as well as the Lithuanian group, are not sections or chapters of the Orlov committee, but were formed as independent groups in response to an appeal from the Moscow committee for the formation of national committees.

Along with the mutual cooperation, a second welcome development within the human rights movement in the Soviet Union is the increasing support and even sympathy on the part of Russian activists for the Ukrainian and other non-Russian national movements, support which acknowledges the inseparability of national and human rights and which extends even to the right to secede from the U.S.S.R. and form national republics. This should help convince some Western leaders of the legitimacy and constitutionality of this right, and of the possibility of its being exercised in the future, something which they have not rushed to admit.

Such is the Ukrainian situation as we see it.

I must now talk about the force that sustains the dissident movement in the Soviet Union in all of its varied aspects — the movements for national rights, for freedom of religious worship, for civil liberties and human rights — presently focused on the Helsinki accords and on the promises they hold for all. That force is the moral strength pervading the movement, the conviction that the cause is just, a strength which manifests itself in a consistency of principle leading to mutual support among diverse groups, in a perseverance in the face of overwhelming hostile forces, in a spirit of steadfastness which cannot comprehend our own debate over the advisibility of compromise on the issue of human rights. From over there, we hear no voices for moderation on human rights, for an easing of our stand lest we provoke increased repression. We hear Aleksandr Ginsburg declaring, "The righteousness of power must inevitably yield to the power of righteousness." We hear the concluding words of the Ukrainain Public Group's Memorandum: "For the sake of life on Earth, for the sake of our grandchildren and their children, we say: Enough! And our call is echoed in the Universal Declaration of Human Rights and the Helsinki Accords, which were ratified also by the Soviet Government."

As the Ukrainian Group's documents indicate, the initial expectations of real improvement, event of an amnesty for political prisoners, which would result from the Helsinki accords, were not to be fulfilled. Yet the struggle has just been joined. We in the Helsinki Guarantees for Ukraine Committee are faced with a special problem in that a segment of the Ukrainian community in the United States considers the signing by our government of the Final Act another "Munich," a sellout of the people and peoples of the Soviet Union. We do not share that view. For the longest time the lonely battle for human rights was waged by individuals, defense committees, and that worthiest of organizations, Amnesty International. Now it has become an issue among governments. We see the Helsinki Final Act as a document in which the heads of 35 governments pledged their full support of human rights, as a document whose provisions, if implemented, guarantee the fulfillment of the national aspirations of subjugated peoples, including the Ukrainian people. We agree with Mr. Mark Evans Austad, U.S. Ambassador to Finland, who said that the West won in Helsinki, that it took advantage of Soviet eagerness for the Conference to be held and got very real concessions in the humanitarian areas without giving up anything in other fields.

And what's in it for us? If the West's vigorous insistence on the full implementation of the provisions of the Helsinki Final Act does result in increased tolerance of dissent in the Soviet

Union and increased respect for human and national rights, and leads to the gradual liberalization of Soviet society and real change, then our own security will have been immeasurably strengthened. And it will be a security based not on superior might in confrontation with an adversary, but a security based on the inherent superiority of our democratic ideals.

I must say that our committee is very much encouraged by the general trend we see in our government with respect to the humanitarian provisions of the Helsinki Final Act. We applaud this Commission for the work it is doing, members of Congress for their continuing support of human rights in the Soviet Union, and President Carters and his administration for their principled stand on the human rights issue.

I beileve that we — Congress, this Commission, the administration, committees such as ours, the press — are on the right road in pressing for the full implementation of the human rights provisions of the Helsinki Final Act. And we must not turn back. For even if the Soviet government is not swayed by our stand, even if it reacts to it by intensifying repression, we must, by our example, continue nurturing the growth of legal consciousness within the Soviet Union and in other totalitarian states. We must not turn away from righteousness of the movement for human and national rights in the U.S.S.R. It is very important that we support the forces that are working towards humanizing Soviet society.

With respect to Ukraine, our committee believes that it would be just and proper for Western governments, including our own, to take positive steps to end the isolation of that country that has led to its tragic situation. We believe there is every legal basis for including in the agenda of the upcoming conference in Belgrade the question of why Ukraine was excluded from the Helsinki Conference and we ask the Commission's support in convincing the State Department to undertake this initiative. We will work to convince Western governments that Ukraine has every legal right to participate in international affairs, including such events as the Olympic Games, and that its status as a sovereign republic, guaranteed by its Constitution and the Soviet Constitution, entitles it to conduct its own external affairs and to establish diplomatic relations. A small yet positive step in this direction will be the establishment of an American consulate in Kiev, which, we hope, the American government will use in such a way as to promote the idea of Ukrainian sovereignty. Mindful of the deterrent effect the presence of Western correspondents in Ukraine would have on the Soviet government's inclination to repression, and citing the provision for the free exchange of information and ideas promised in the Helsinki Final Act, our committee will encourage the State Department to work with press agencies toward securing accreditation and access to Ukrainian cities for members of the free Western press. Finally, we call for continued American government support of the arrested members of the Helsinki-monitoring groups in the Soviet Union, and ask that such support be extended with equal consistency to the lesser-known Oleksiy Tykhy as to better-known activists Yuriy Orlov, Mykola Rudenko and Aleksandr Ginsburg.

In conclusion, I wish to emphasize that the idea of legal consciousness put forth in the Ukrainian Public Group's Memorandum No. 1, and the moral strength of the defenders of human and national rights in the U.S.S.R. — the Sakharovs, the Morozes, the Rudenkos, the Orlovs and countless others — are very real forces and we should not underestimate their power. Rather, we should draw from this moral strength to sustain our own determination to pursue the goal of the full implementation of the provisions of the Helsinki Final Act. We really have no choice. The alternative is to let the Helsinki accords become not only worthless in terms of the promises they contain, but worse than that, yet another "provocative document of international scope, which may serve as a trap for the credulous." This is what Ukrainian political prisoner Nadiya Svitlychna called the Universal Declaration of Human Rights in a letter from a labor camp in Mordovia, where she had ended up because of her "indiscreet faith" in the Declaration.

I do not think any of us here know how much the defenders of human and national rights in the U.S.S.R. look to us in the West, how fervently they call on us to join them in their righteousness. We received a phone call a week ago from Nina Strokata-Karavanska, of the Ukrain-Public Group. "Our fate is in your hands," she said.

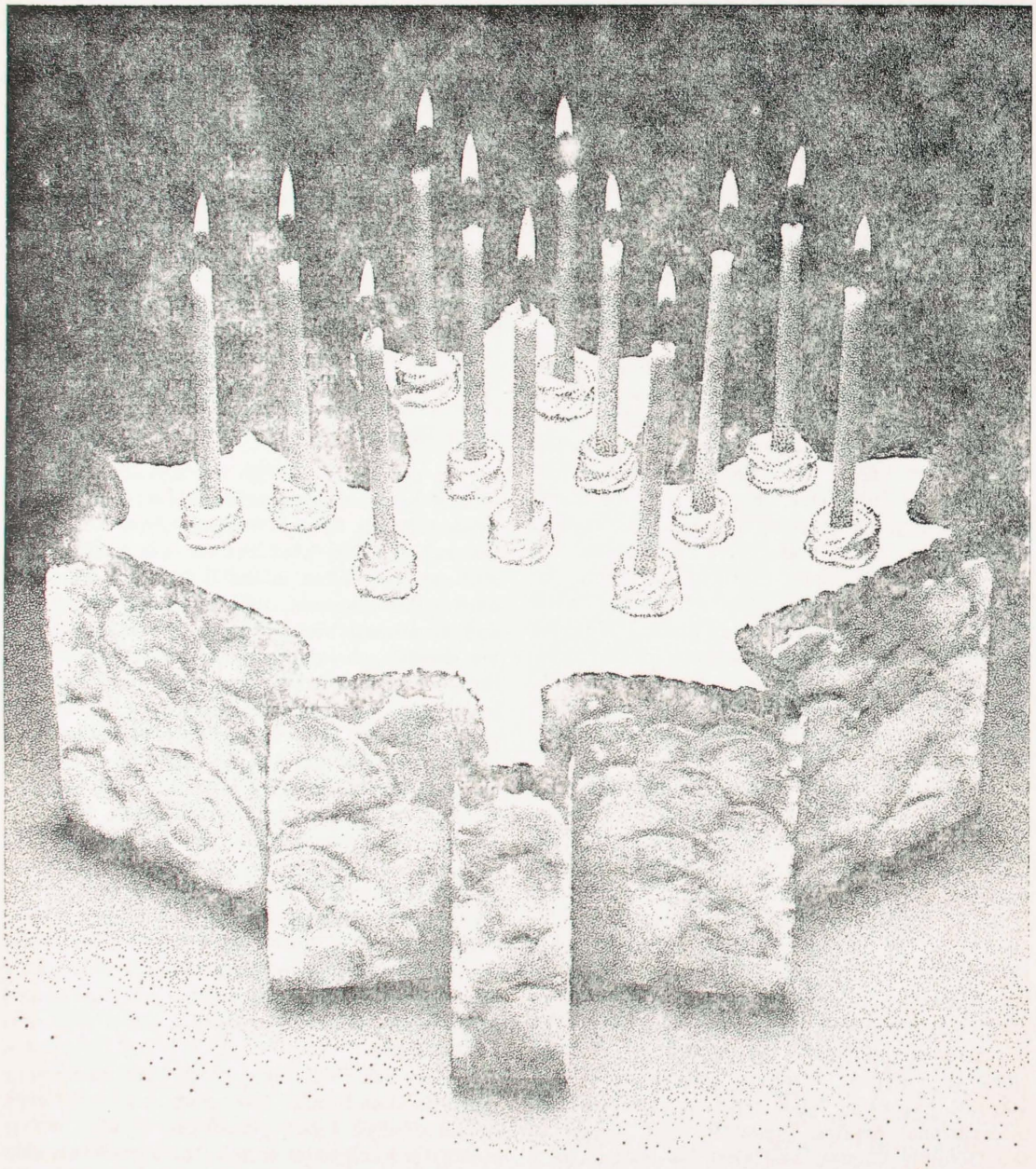

З ДНЕМ УРОДИН КАНАДО

Канада . . . у силі свого 110-річчя.

Канада . . . це країна майбутности.

Канада . . . велика країна у малім світі.

Канада, – наш край, ми стоїмо на сторожі його добра.

multiculturalism
unity through diversity

Hon. Joseph P. Guay
Minister of State
Multiculturalism

L'hon. Joseph P. Guay
Ministre d'État
Multiculturalisme

EXECUTIVE SUITE WELCOMES ANNE

After working on nearly every floor of the Company's Place Villie Marie premises, Anne Bodnarchuk at last moved into an office she liked. Now, she has given it up for the more spacious quarters of Pierre Jeanniot's former 38th floor office, home of the head of the Computer & Systems Services Branch.

Named Senior Director, Computer & Systems Services last month, Anne holds the highest position of any woman in the Company. Joining the airline in 1959 she "can't believe it has been 17 years," probably because her mind has always been on more important things.

The kid from Saskatchewan entered Queen's University at the age of 15, graduating three years later. Special arrangements were necessary to get her in so young. "You add that up and you see that she didn't exactly fail," quips Pierre, now Vice President - Eastern Region. Next came graduate studies at Montreal's McGill University and the University of Michigan.

Before attaining adulthood, she had made her mark on the computer world. Armed with a degree in mathematics, she went to work for Manufacturer's Life in Toronto where she set up the first commercial computer operation in Canada.

Finally, at 21 she came to the Company as a Junior Statistician at Dorval Maintenance. At first she was quite a novelty at the Base but soon everyone became accustomed to having her around. "'I had one foot in computers and the other in Operations Research although my official work was in the latter field," she recalls. She remembers too that her job called for some typing "but that was soon dropped - I couldn't do it."

Her time in Maintenance provided a useful background for later assignments. "Working in a function that is so close to the real operation of the airline was a wonderful experience," she says. "Backed by the people there, I learned a lot about maintenance and airplanes and they learned a lot about computers."

Watching the computer field grow in Air Canada, Anne began to develop her own ideas "about how I thought it should go." With the 1970 reorganization and the introduction of the corporate planning function "we got our chance to have a go at it."

The Company became the forerunner in new computer systems, notably ACCESS (Air Canada Cargo Enquiry and Service System). "Many of the things we did turned out to be the direction other airlines were to take while in some cases we were the followers," she points out.

A prime objective of the C&SS branch is to be among the top airlines in computer systems. "We are a leader in Canada and are regarded by the country's travel industry as having the most advanced and ideal system to meet its needs."

Awesome task

Managing the C&SS branch is a tremendous responsibility and "slightly awe-inspiring," admits Anne. Although she was acting head of the branch from late 1971 through 1973 while V. P. Jeanniot was involved with the corporate planning function, "he was not completely absent - he was still available and we worked through him."

When the top spot opened up with the appointment of Pierre to Eastern Region, Anne decided to get away from it all until a decision on his replacement had been made. She waited it out on vacation in Greece. "By the time I got home, I was just too relaxed to worry about anything."

But the leading lady in the Company's executive suite was ready for the challenge ahead. "I feel comfortable in the computer and communications field but I will become more involved in collective corporate decisions in all areas of the Company." The thought does not frighten her. One learns different aspects of the business as one goes along and each level brings its own challenges, she says.

One of the most rapidly growing branches in the organization, C&SS is still in the development stage. With a highly professional group of people - "in fact, one of the best in Canada" - the branch management works hard to motivate and develop its employees. "We spend a lot of time thinking about our people, making sure they have opportunities to mature both technically and managerially."

Because C&SS hires mainly young people, it has become a development centre for its own talent as well as for other branches. Although computers are second nature to new-generation

students, the older work force is still uneasy about them.

Anne sees a need for some work on the computer business' image to destroy some of the myths. When something goes wrong, we are the fall guy for the problem because few people understand what we do, she says.

More scope for women

Although she personally has never encountered any sex discrimination in her career, Anne feels that women have become more accepted in the Company as a result of her activities. When asked to comment on a policy statement regarding the status of women a few years ago, she was concerned "that the Company not promise more than it could deliver." She believes women need more encouragement and development opportunities. "There is still not a substantial number moving through the ranks."

On the other hand, "I have to remind myself that there are two sides to the story - the business world simply isn't the right thing for all women."

She points out that women make less progress than other causes because they lack political clout. "We are headed in the right direction, but there is still much to be done."

A long line of firsts

Although Anne is an airline person first and foremost, she regards contacts with the outside world as musts.

Working her way up the corporate ladder of the Canadian Operational Research Society, she held eight executive positions before being named persident for the 1973-74 term. Was she the first woman to hold these posts? "I don't know, but very likely."

She is the only Canadian on the committee for the upcoming conference of the international Federation of Research Societies slated for Toronto in 1978. Represented at the meeting will be Ireland, the United States, Japan, France and England. The IFORS membership includes industry leaders and a number of National Research Council representatives. "Some of those NRC professors would give their eye teeth to have the job, but Anne was chosen," says Ray Myatt, C&SS Personnel & Administration Manager.

The all-male IFORS soon became accustomed to having a woman among its ranks. "During the early discussions and planning, everything was 'he, but after two days, I noticed that these

references had changed to be 'he/she' or 'they'," she remarked.

Anne is also the Canadian representative on the International Institute for Applied Systems Analysis. The organization resembles a science council and "I think the invitation to serve on it came from Bud Drury (when he was head of the Treasury Board).

The Communications Department of the Federal Government named Anne to an advisory committee, similar to IIASA.

As a member of these organizations, she finds herself thumping the tub for the Company. "No matter what the group is, Air Canada always dominates the dinner table conversation."

In 1972, a C&SS group led by Anne performed consulting services for St. Justin's Hospital in Montreal leading to the use of computer techniques in the medical field for the first time in Canada.

Among her many accomplishments, she was named "Woman of Achievement in 1975" by the YWCA.

In 1974 Anne was elected to the Board of Directors of the College de Vieux Montreal for a three-year term. All the meetings are in French, giving her the opportunity to use her newly acquired language capabilities.

In 1973, Anne decided "to either do something about becoming bilingual or forget the whole thing." She asked for six weeks off, including four weeks vacation, to take an immersion course in Geneva. From the moment she arrived, she never spoke a word of English. "Between the second and third week I thought I was going crazy," she recalls. Suddenly, she could speak and think in the language.

Arriving home, she found she could carry

БЛ. П. ЄЛИСАВЕТА ОХІТВА

Дня 1 березня 1977 р. по довгій недузі упокоїлася в Бозі бл. п. Єлисавета Охітва на 80-му році життя. Народилася в селі Брідок, Буковина, в родині Семена і Марії Халатурників. До Канади приїхала з родиною й оселилася коло Канори, Саск. Там виростала і ходила до школи. У 1918 році вийшла заміж за Еміліяна Охітву із Донвел і там вели освітну працю при Нар. Домі. Там і включились в ряди основників Української Прав. Церкви.

В році 1928 Єлисавета була одною з перших піонерок членкинь у відділі Союзу в Йорктоні, Саск. Життєва стежка повела родину до Форт Вілліяму, Детройту, Виндзору і Тилбурі, Онт. Аж у 1940 р. замешкала у Торонті, де стали членами Катедри Св. Володимира, Єлисавета вписалася в членки відділу ім. Княгині Ольги, де працювала аж до 1975 р., коли недуга спинила її.

Все розважно, мило і обминаючи конфліктив, виконувала обов'язки у відділі. Була також вона членкою Східньої Провінційної Екзекутиви С.У.К. через 4 роки. Любила читати часописи, журнали, а найбільше очікувала на журнал „Промінь" — числа що їх вона складала ще від першого. В родиннім житті була взірцевою дружиною і люблячою матірю. Кожну святочну чи родинну оказію все радісно зустрічала з членами та приятелями своєї родини.

На панахидах та на похоронній відправі велике число приятелів взяло участь. Похоронна відправа відбулася 5-го березня в Катедрі Св. Володимира, яку очолював Владика Миколай при співучасти о.о. Д. Фотія, Ю. Ференсіва та П. Самця із Ніяґара Фалс. За довголітню та щиру працю покійної членкині відділу та приятелі стали у два рядки із свічками та прощали дорогу членкиню з Катедри.

Після похорону відбувся поминальний обід в залі при Катедрі — приготовлений членками відділу Княгині Ольги, допомагали членки Жін. Тов. при Інституті Св. Володимира і Східньої Філії Музею С.У.К.

Пані М. Божик керувала програмою, віддаючи належну пошану покійній Єлисаветі. Промовляли пані А. Євчук, панна С. Олійник, о. П. Самець — давній парох і довголітній приятель, п. В. Петришин., д-р М. Лазарович — голова Інституту Св. Володимира.

Д-р Павло Охітва, син в імені батька і родини склав щиру подяку Владиці Миколаєві, отцям Фотієві, Ференсіву та Самцеві, хорові, членам Союзу Українок та всім учасникам похорону.

Покійна Єлисавета залишила у великому смутку мужа Еміліяна, дочку Олю і зятя Василя Гамарів, сина д-ра Павла і його дружину Славку і 6 внуків, якими вона так гордилася — Павлуся, Тимотея, Олександра і Петра Охітвів та Гриця й Петруся Гамарів. Також 2 сестри — Катерину Брей і Нейна Свергун у Канорі.

Родина склала $75.00 на журнал „Промінь" і імені дорогої дружини і мами. (Гл. Квіти незабутнім).

Хай рідна земля із Брідка та земля канадійська буде їй легкою а пам'ять про неї вічною.

о. П. С.

---

on fluent conversations but was still uncomfortable. Following a series of courses in Montreal and some tutoring by a professor, she enrolled in a two-week session at Quebec's Laval University. After a total of two years' study, she was told she could not learn any more from courses - that she should go out and use the language.

A new perspective

"I discovered a whole new Montreal," she remembers while reading French works, watching television and trotting off to theatres and art galleries. The Quebec question is completely different if you talk about it in French, she says. "One becomes more aware of sensitivities and the fact that many people are unaware of their prejudices. It's a bit like the women's thing."

Becoming fluently bilingual was not easy street. "You must want very much to do it because it takes a big slice of your time, even if you work hard."

But hard work is a way of life for Anne. Although she admits she "can't back away from the Company," she does take time out for the odd good vacation and she enjoys reading, music and plays. "I guess I have a bit of a cultural bent. I'm not very active in sports."

Working with Anne for the past six years, Secretary Louise Gardner has a deep respect for her boss. "She makes me wonder what I've done with my life," a sentiment shared by many in Anne's fan club.

"Horizons"

СЛУЦЬКІ ПОЯСИ

із в'ялих французьких орнаментів і мали дуже низький художній рівень.

У 40-х роках XIX ст. соціяльно-економічні зміни спричинилися до відмирання цієї цікавої галузі художніх тканин. Змінилася мода одягу й пояс перестав бути його необхідним атрибутом. Деякі ткальні переходили на виробництво іншої продукції, як це мало місце у Львові, Бучачі, Слуцьку. Наприклад, фабрика в Бучачі ще в 1890 році ткала шовкові, золотом перетикані макати, завіси, фартушки тощо.

У музеях України нині зберігається значна кількість золототканих поясів, що вироблялися на нашій землі, руками наших ткачів. Їх вартість — у високомайстерному, бездоганному виконанні на ручному верстаті, у чіткій структурі орнаменту, вільній композиції та в якісному матеріялі, що після майже 200-літнього зберігання у різних сховищах не втратив свіжості кольору, блиску золота та срібла.

Пора взятись до серйозного вивчення й творчого використання спадщини, яку нам залишили працьовиті руки прославлених і безіменних ткачів- майстрів з доби високого розквіту шовкоткацтва в Україні.

Ірина Добрянська

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

щиро вітаємо

центральний провід організації і все наше членство по відділах. Бажаємо найкращих успіхів у служінню своїй рідній Церкві та своєму українському народові в цілому.

За відділ ім. Кн. Ольги в Лондоні, Онт.

Галина Володченко, голова

Оля Суліван, секр.

З НАГОДИ ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ВІДДІЛ ІМ. СВ. АННИ у ЛОЙДМІНСТЕР, АЛБЕРТА

сердечно вітає Централю, Пров. Екзекутиви, редакцію „Променя" та всіх членок по відділах. Бажаємо найкращих успіхів.

Олена Скорець, голова

Петруся Стельмащук, секретарка

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
НАУКОВО-ЛІТЕРАТУРНИЙ ФОНД
ІМ. ЛЕСІ І ПЕТРА КОВАЛЕВИХ

п р о г о л о ш у є

1. ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС
на історичну повість або оповідання.

Згідно з бажанням фундаторів, твір повинен мати позитивне, державницьке насвітлення, при чому тему можна зачерпнути з будь-якого відтинку української історії.

Реченець конкурсу: **31 грудня 1977.** Нагорода за найкращий твір: 400 дол.

Твори повинні бути написані на друкарській машинці у трьох примірниках. Допускається до конкурсу теж твори, які вийшли друком у 1977 році. Твори, підписані псевдонімом, повинні мати теж залучену конверту з прізвищем автора. Склад жюрі буде поданий пізніше.

2 НАУКОВИЙ КОНКУРС
на історичну працю (монографію)

Темою може бути будь-який відтинок історії України. Рукопис повинен обіймати найменше 100 стор. машинопису. Друковані наукові твори будуть теж братися до уваги.

Нагорода за найкращий твір: 400 дол. Реченець конкурсу: **31 грудня 1978** Склад жюрі буде проголошений пізніше.

Твори обох конкурсів надсилати на адресу:

Ukrainian National Women's League of America
108 Second Ave.
New York, N.Y. 10003

КАЗКА ПРО ЩАСТЯ

нічого й не знала про це! Пий, люба Бджілко, пий! — і вона простягнула комашці навстіж відкриті пелюстки.

Сонечко поволі скочувалося за обрій. На більці трави, над Конюшинкою, повис червоний Бедрик.

— Добрийвечір, мала. Ну як, діждалася щастя?

Конюшинка радісно хитнула голівкою:

— Я навчилася сьогодні любити й давати і я дуже щаслива, жучку! Дякую тобі!

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У першу річницю смерти мого дорогого мужа і батька, бл. п. Стефана Мойсика, складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $15.00 на журнал „Промінь", що його покійний так високо оцінював. Покійному Стефанові вічна пам'ять.

Дружина А. Мойсик і діти, Келовна, Б. К.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу моєї дорогої дружини, бл. п. Єлисавети Охітви, яка упокоїлась 1 березня 1977 року на 80-тім році свого життя, засилаю в пам'ять Покійної $25.00 на журнал „Промінь".

Еміліян Охітва, Торонто

— — — — —

Кладемо китицю весняних квітів на свіжу могилу нашої дорогої мами і бабуні, бл. п. Єлисавети Охітви, яка відійшла від нас 1 березня 1977 року і в незабутню пам'ять про неї засилаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Син Павло, невістка Славка і діти, Торонто

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу нашої дорогої і незабутньої мами бл. п. Єлисавети Охітви, піонерки громадського життя в Канаді, складаємо $25.00 на журнал журнал „Промінь", якого Покійна так високо оцінювала. Вічна їй пам'ять.

Дочка Оля, зять Василь і діти, Торонто

— — — — —

Складаємо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу нашої дорогої братови Єлисавети Охітви в Торонто, яка упокоїлася в м. березні 1977 р., в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Братові, дітям і унукам висловлюємо сердечне співчуття.

Вічна їй пам'ять.

Брат Михайло і братова Софія Охітва, Келовна, Б. К.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої приятельки, бл. п. Анни Валчук, яка упокоїлась 19 травня 1977, мама нашої членки відділу ім. Кн. Ольги в Стінен, Саск. Членки відділу висловлюють співчуття родині Покійної. У світлу пам'ять нашої дорогої приятельки складають $10.00 на журнал „Промінь",

В. Сеньків і М. Маленькі, Стінен, Саск.

— — — — —

В одинадцяту річницю відходу мого дорогого мужа, батька і дідуся, Франка Дяковського, який упокоївся 8 червня 1966 року, посилаю в його світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь".

Хай згадка про нього буде в його роді вічною.

Теофіля Дяковська-Лиса, Грімзбі

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на могилу дорогого і незабутнього мужа і тата, бл. п. Василя Равлика, який упокоївся 2 травня 1973 року, в його світлу пам'ять складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Паранька і дочка Розалія, Саскатун

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять моєї дорогої дружини, бл. п. Й. Лопатинської з Смокі Лейк і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Йосип Лопатинський

У десяту річницю смерти нашої дорогої мами, бл. п. Катерини Федейко та у чотирнадцяту річницю відходу нашого дорогого батька, бл. п. Якова Федейка, в їх світлу пам'ять складаємо $25.00 на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Діти — Василь, Маринка, Іван, Стефанія і Павло з родинами, Гай Левел, Алта.

— — — — —

У світлу пам'ять дорогого мужа, бл. п. Петра Немировського, замість китиці червоних троянд у свято Петра і Павла складаю $5.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Дружина Анеля Немировська, Брентфорд

— — — — —

У першу річницю смерти улюбленої і незабутньої дружини, матері і бабусі, бл. п. Теофілі Шадної, яка відійшла у вічність 8 липня 1976 р. залишаючи нас у глибокому смутку, кладемо на її могилу китицю запашних квітів та в її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на „Промінь".

Петро Шадний з родиною, Гамільтон

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Марці Яремович, сестри Софії Василишин і Парані Сліпчук, яка упокоїлась 29 квітня 1977 р. в Саскатуні, в її світлу пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь". Покійній Вічна Пам'ять.

Докія Корпан, Едмонтон

— — — — —

У другу річницю смерти мого дорогого мужа, тата і дідуся, бл. п. Івана Кілюка, який відійшов у вічність 31 жовтня 1975 року, в його світлу пам'ять засилаю $15.00 на журнал „Промінь".

Дружина Параска Килюк, Гефорд, Саск.

У світлу пам'ять моєї дорогої і ніколи незабутньої дружини бл. п. Теклі Жук, яка упокоїлась 15 серпня 1973 року. У четверті роковини її відходу складаю $5.00 на „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Муж Касіян Жук і діти

Відділ ім. Св. Ольги в Сірко. Ман. з нагоди 50-ліття Союзу Українок Канади щиро вітає центральну управу і все членство по відділах. Бажаємо найкращих успіхів у майбутньому.

Д. Куцак, голова **Д. Чоботар,** секр.

— — — —

Відділ ім. Л. Українки в Ereci, Б.К., з нагоди золотого ювілею Союзу Українок Канади вітає центральну управу, всіх працівників і шле найщиріші побажання успіхів на майбутнє.

М. Стефюк, голова **Галя Сабат,** секр.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ГЕМИЛТОН, ОНТ.

В неділю 6 лютого торжественно відзначено 50-ліття С.У.К., яке залишиться в пам'яті членства відділу Лесі Українки.

Під час Служби Божої молились присутні за спокій душ відійшовших членок. Допомагав у Службі о. І. Хіль. По Службі Божій відслужено Молебень за здоров'я членок. Слідувало посвячення прапора С.У.К. Стояли членки-піонерки з одної сторони — з другої стояла управа — доповнили коло членки відділу Зверху до держака були причеплені довгі синьо-жовті стяжки, що їх держали в руках членки. Опісля голова відділу Наталя Бал і секретарка Маруся Пасіка втинали ці стяжки на пам'ятку членам.

У своїм слові настоятель соборної громади, о. митрат В. Федак, сказав, що ми зібрались вшанувати всі заслуги, які є за жіноцтвом Союзу Українок Канади в першім півстолітті, але дуже важливим є певне плянування про майбутність другого півстоліття.

Коли жіноцтво в такій славній організації, яка знаходиться від моря до моря, взяло собі за мету працювати для своєї церкви і для свого народу, дбати про свою славу і культуру, то ніяка організація не може дорівняти жіноцтву С.У.К. Жіноча праця показалась дуже велика, а без неї і громади не осягнули б тієї височини, на якій вони стоять. Отець митрат висловив велике признання за працю, відданість і любов до церкви та за все, що може тільки жіноча рука зробити, молить Господа Бога, щоб Господь дав молодшим цю іскру любови до свого народу, а старші, щоб раділи працею своїх дочок і внучок. В імені відділу, отець настоятель попросив всіх зійти до авдиторії на ювілейний обід.

Декорацію залі майстерно оформила пані Галя Липка. На задній стіні сцени, на синім тлі, величаво відбивав золотими буквами напис „50-ЛІТТЯ", обведений вінком золотого листя. На верху цієї картини пишався смолоскип вироблений на дереві. Вгорі, над куртиною сцени гордо освічували всіх присутніх великі золоті букви С.У.К.

Хор відділу при виконуванні хорових пісень. Збоку диригент п. Б. Радиш.

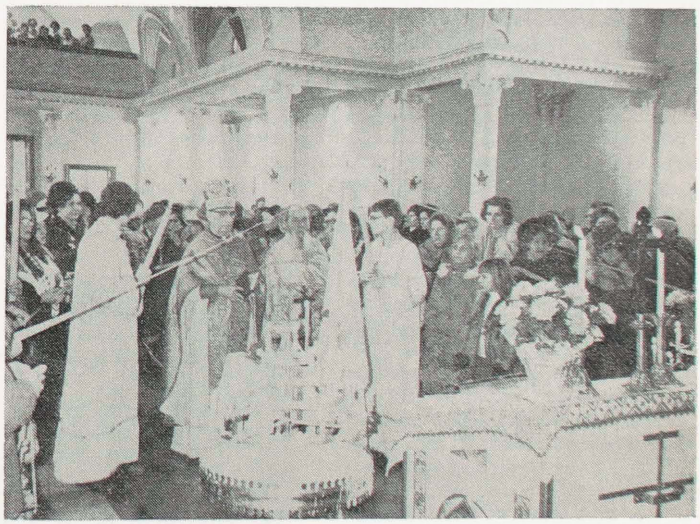

Посвячення прапору Союзу Українок Канади виконують настоятель митр. прот. В. Федак і о. І. Хіль.

По однім боці сцени розстелений різними височинами килим на якім приміщено у вазі величавий букет пшениці і маків. Пізніше, коли столи були заповнені, увійшли гості призначені до головного столу, напереді голова відділу Наталя Бал несла прапор С.У.К. і положила його в держак на сцені над букетом, де він стояв на видним місці під час цілої програми. Під час входу голови відділу і гостей, Галя Липка приграваля на піяні гимн С.У.К. і це дійсно додавало присутнім святочного настрою.

Головний стіл накритий вишитим обрусом, по середині ювілейні колачі, золоті свічки і гарний букет живих квітів якого подарувала бувша голова С.У.К. Анна Токарик. Інші столи застелені обрусами, прибрані живими квітами, а вище сяяли золоті відзначення „50-ЛІТТЯ". Золоті свічки по столах надавали святочности.

Членкам-піонеркам був призначений окремий стіл. Їх вшановано корсажами. Присутні піонерки: Марцеля Волковська, Емілія Завадовська, Ма-

рія Баран, Юлія Стецик, Юлія Новак, Марія Пелеп'як, Марія Шічовей, Галя Довбета, Марта Глущенко, Катерина Баюс, Оля Радчук, Марія Слюсарчук, Текля Олеськів, Василина Смит, Евдокія Фарбатюк, Анна Олійник і Павліна Зелінка. Відсутні, але духом з нами: Анна Токарик, Оля Свистун, Оля Ситник, Оля Антонюк і Альвіна Чернишук.

Голова, Наталя Бал, відкрила свято, сердечно привітала присутніх і попросила о. настоятеля поблагословити столи. Хор Собору проспівав молитву Господню а о. митрат В. Федак поблагословив святочний обід. Вшановано пам'ять відійшовших у вічність членок дво-хвилинною мовчанкою. По обіді відзначено членок, котрі в цім півстолітті були в управах: в центральній, у Східній екзекутиві і в льокальнім відділі. Голова прочитала писемний привіт від пані А. Токарик, яка з Божою ласкою приходить до здоров'я після поважної недуги.

Концертові точки представляла голова відділу, пані Н. Бал. Вступне слово прочитала пані В. Логин в якім підкреслила розумно обдумані напрямки С.У.К., та про вложений колосальний вклад праці і його блискучі осяги в цім півстолітті. З глибоким відчуттям віддеклямували — „Піонер" пані Галя Олексюк, „Українська мова" пані Віра Сіренко, та студентки рідної школи — „Українка я із роду" панна Наталя Криворучко, „Мені однаково" панна Орися Лещук.

Святочний реферат „Дорогами нашого 50-ліття" відчитала пані Марія Пасіка, зазначуючи ту добу, ті дороги, на яких формувалась і зростала наша організація, не забуваючи тяжкий труд тих перших сіячів та їхні переживання і перепони. В році нашого золотого ювілею перед нами великі можливості дальшої широкої діяльности і осягів. Отже хай наші заповіти завжди зберігають нашу силу, нашу духовість, єдність нашої думки, бо лише вони будуть запорукою нашої ще кращої майбутности.

Гимн С.У.К. майстерно виконав хор відділу Лесі Українки під диригентурою пана Б. Радиша. До святочного настрою в цім виступі, пригравали на інструментах Галя Липка, Н. Сороковська, Х. Корній і п.п. Б. Корній, Є. Федак і О. Погорецький. Голова Н. Бал представила головну гостю з Ст. Кетеринс, Онт.,

Гостя доповідачка Ганна Романчич-Ковальчук виголошує святочне слово.

пані Ганку Романчич-Ковальчук, і вшанувала її корсажем. Пані Бал підкреслила заслуги пані Ковальчук як одної з головних піонерок нашого руху в Канаді, яка була першою секретаркою С.У.К., про її енергійну активність при Союзі, при головнім музеї С.У.К. в Саскатуні і при Жіночій Національній Раді, де вона є почесною членкою.

У своїм святочнім слові пані Ковальчук згадувала початки Союзу Українок Канади, якими глибоко зворушила і зацікавила присутніх, до сліз, бо початки безперечно були тяжкі і з великими труднощами приходилось провадити працю чи боротьбу, щоб дотриматись засад С.У.К. В імені відділу і всіх присутніх, пані Анна Грицик склала подяку пані Ковальчук, зазначуючи що наші піонерки напевно в своїх думках пригадували і переживали ті давні початки нашої організації. Пані Грицик вручила пані Ковальчук скромний дарунок на пам'ятку від відділу. Великою прикрасою свята був сольоспів пані Зіни Корж „Місяцю ясний" при акомпаніяменті панни Д. Погорецької. Жіночий хор знову відспівав дві пісні, „Як славний" і „Журавлі". В другій пісні прекрасно пописалась пані Зіна Корж і пані Надя Пенюк дуетом, пані Галя Липка акомпаніювала на піяні.

Кінцеве слово прочитала пані Зіна Маєвська. Вона склала щиру подяку за вложення програми і заохочувала, щоб з більшою енергією і завзяттям прикладати наші сили в придбанню якнайбільше молодого жіноцтва в ряди Союзу Українок Канади, вкладати більше праці з молоддю, тоді наша майбутність буде забезпечена.

Пані В. Логин склала сердечну по-

Склад управи відділу на 1977. Перший ряд зліва направо — Є. Гребенюк — уступ. голова, Н. Бал— голова, митр. прот. В. Федак, М. Пасіка — секр., Р. Окраїнець — 1-ша заст. голови; другий ряд — Г. Олексюк — касирка, Леся Поплавська — фін. секретарка, М. Грицьків — 2-га заст. голови. Відсутня — А. Грицик — заст. секретарки.

дяку учасникам програми, гостям-піонерам і всім присутнім що відложили цей день, щоб урочисто причинитись до відзначення такого головного свята в житті С.У.К. і тим самим створити святочний урочистий настрій.

На закінчення спільно відспівано „Де згода в родині'.

Все відбулось надзвичайно гарно, з великим успіхом, на високім культурно-мистецькому рівні завдяки спільним організованням і піклуванням управи відділу і культурно-освітнього комітету.

З цієї імпрези відділ призначує $50.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Марія Пасіка, секретарка

КОНЦЕРТ В ЧЕСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ ТА ГЕРОЇНЬ У ВАНКУВЕРІ

Дня 20 лютого 1977 р. Ванкуверський відділ улаштував концерт в честь своєї патронки Лесі Українки та в пам'ять героїнь.

Рік-річно в цей час ми віддаємо честь і пошану тим нашим видатним жінкам, які своє життя присвятили служінню своєму народові — Лесі Українці нашій поетесі, яка словом піднесла свідомість і дух серед українського народу, а українську літературу вивела на европейський рівень — та нашим героїням, які в минулому і тепер віддають своє життя за права і волю України.

Концерт підготовили членки з культурно-освітнього комітету — добр. К. Бублик, Г. Загоруйко і М. Вакалюк.

Програма почалася гимном Союзу Українок у виконанні жіночого хору нашого відділу під керівництвом М. Вакалюк.

Монтаж про Лесю Українку прочитала добр. К. Бублик у супроводі декляматорок С. Стасюк „Я думала весна для всіх настала, Д. Пасічняк „Як я люблю оці години праці", Л. Гузик „До Тебе Українок", Е. Єленяк „Спомини".

Реферат про героїнь виголосила Г. Загоруйко. На кінці слідували дві пісні у виконанні жіночого хору „Рідна пісня" Е. Козака і „Вечірня година" С. Яременка. Вступне слово і подяку на закінчення сказала голова відділу Л. Митрук.

На знимці сидять: зліва направо — Марія Вакалюк — голова Провінціяльної Екзекутиви на Брит. Колумбію, добр. Катерина Бублик, Лілія Митрук — голова відділу ім. Лесі Українки — Ванкувер.

Потім членки з соціяльного комітету подали чай. Дохід з концерту в сумі $100.00 переслано на журнал „Промінь".

Належиться згадати, що цього дня відбулася ще важна подія в нашому відділі, а саме в церкві після Служби Божої було урочисте посвячення прапору Союзу Українок для нашого відділу.

Ольга Дзюбенко

ПОДВІЙНА ІМПРЕЗА СТ. КЕТЕРИНС, ОНТ.

В неділю 24 лютого відділ ім. Л. Українки в Сейнт Кетеринс відзначив день своєї патронки та золотий ювілей Союзу Українок Канади. Після Служби Божої було відправлено о. прот. Ф. Легенюком Молебень за здоров'я членок Союзу, а опісля посвячено прапор нашого відділу. Святочна академія відбулася по обіді в парафіяльній залі. По однім боці була виставка українського мистецтва, переважно речі, які привезла п. Ганка Ковальчук-Романчич з України для музею, а по другім боці на стіні ново-посвячений прапор нашого відділу, гарно прибраний портрет Лесі Українки, її твори та наш журнал „Промінь". На кожнім столі стояли емблеми С.У.К. з 50-літтям.

Свято відкрила голова відділу М. Філенко привітавши присутніх і передала керування свята Н. Андрусів — культ-освітній референтці відділу, яка продеклямувала гимн Союзу. Ансамбль бандуристів під управою О. Казанівського проспівав — „Останні квіти" — слова Л. Українки та „Виростеш ти, сину" — слова В. Симоненка. Святочну доповідь прочитала Т. Дем'яненко. Добродійка М. Легенюк представила — чи точніше пригадала нам життєпис першої секретарки Союзу Українок Канади Ганки Ковальчук-Романчич і вручила їй подарунок від нашого відділу за її довголітню й корисну працю для добра Союзу. Г. Ковальчук коротко згадала перші початки нашої організації.

Молоді дівчата при нашім церковнім хорі під диригентурою О. Мельничука проспівали — „Гетьте думи", „Києве мій". Л. Головаш продеклямувала слова Л. Мурович — „На роковини Лесі Українки", а Л. Прокопенко вірш Л. Українки — „Порвалася нескінчена розмова", ансамбль бандуристів ще проспівав „По діброві вітер віє", „Повій вітре".

О. прот. Ф. Легенюк та М. Головаш — голова громади, — привітали відділ із відзначенням 50-ліття Союзу Українок Канади. Н. Андрусів подякувавши всім учасникам і виконавцям попросила Ганку Ковальчук до краяння ювілейного торта й всі присутні проспівали „Де згода в родині". Свято закінчилось чайним прийняттям.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК В ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

Заходами культ-освітнього комітету відділу ім. Кн. Ольги при громаді Пресв. Трійці в Принс Алберт, в неділю 28 листопада 1976 р. відсвятковано 50-літній ювілей нашої організації.

В неділю в церкві парох о. Я. Рибалка відслужив молебень за здоров'я членок і панахиду за померших. Відтак з церкви всі перейшли до церковної залі на ювілейну програму.

Заля на це свято була гарно удекорована. Добр. С. Рибалка, голова нашого освітнього комітету присвятила багато часу і праці, щоб відповідно прибрати залю.

Програмою свята керувала членка освітнього комітету пані Р. Сопотик. Парох о. Я. Рибалка склав привіт. Мішаний хор проспівав молитву „Отче наш". Вступне слово виголосила пані А. Марусяк. Жіночий хор під управою нашого диригента п. П. Кіндрачука проспівав гимн Союзу Українок.

Слідували привіти основоположниць відділу: пані Л. Зюбрак цікаво переказала про початки відділу в Принс Алберт. Від громади УГПЦ в Принс Алберт вітав членство п. Ф. Паскарук, від СУМК панна Роксана Олексин, від відділу Союзу в Гонеймун п. С. Краковець, від громади УГПЦ в Гонеймун п. Василь Палідвор, від ТУС в Принс Алберт п. М. Сорокан. В концертових точках виступав мішаний хор і жіночий квартет.

Членки Ювілейного Комітет у Принс Алберт — перший ряд сидять зліва направо — Р. Сопотик, Соня Крековець, голова і Д. Панчук. Стоять зліва — добр. С. Рибалка а зправа А. Гарусяк — бувша голова.

Реферат присвячений ювілейному рокові відчитала добр. С. Рибалка. По цім слідував жіночий квартет і хор відспівав „Як славен наш Господь".

Пані Д. Панчук у своїм кінцевім слові піднісши вартість організації в житті людини, заохочувала молодших пань вступати в ряди Союзу Українок Канади, щоб продовжувати цю славну працю, і тим забезпечити нашу майбутність.

Після програми членки подали смачну перекуску і чай та роздали ювілейний торт, що був відповідно удекорований.

Доротея Панчук

ПОДВІЙНА ІМПРЕЗА ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.

Дня 16 січня 1977 р. відбулось у нас подвійне урочисте свято — 50-ліття організації Союзу Українок Канади та офіційне відвідання голови Союзу пані Анастасії Шемелюк.

Усі три відділи С.У.К. у Тандер Бей, а це: жіноче т-во ім. Ольги Басарабової, жіноче т-во ім. Олени Пчілки, та жіноче т-во „Доньки України" рішили відзначити цю подію злученими силами.

Організаторами цієї імпрези були пані: Софія Мендик, Варвара Бойко, Д. Жучкан, Ольга Михайлишин, Т. Гарасимчук і Соня Клименко.

Так склалось, що пані Анастасія Шемелюк, голова Союзу Українок Канади була в той час в об'їзді відділів у Східній Канаді і на щастя, уважала своїм обов'язком прибути на той час до Тандер Бей. Її присутність між нами причинилась до більшого звелечання нашого свята, яке відбулось в Роял Едвард готелі, де зібралось поважне число і жінок і чоловіків.

Зборами провадила Софія Мендик секретарка відділу ім. Олени Пчілки. Вона відмітила присутність голови нашої Централі і попросила голів наших трьох місцевих відділів, щоб її офіційно привітати. Пані Жучкан від т-ва Ольги Басараб, пані Бойко від Олени Пчілки, і пані Михайлишин від „Доньки України", гарно і щиро це зробили, а це викликало теплу атмосферу на цілий перебіг святкування.

Програма святкування складалась з двох частин, а це з концертової і промов.

У концертовій частині панна Соня Стахів відспівала „Мої ясені" і „Рідна мати моя", при акомп. панни Наталі Тріщ.

Д-р Василь Зміївський і його дружина Зеновія виконали дует відспівавши „Київський вальс" і „Місяць на небі".

Теодор Гарасимчук виконав ряд пісень грою на цимбалах.

Що до промов, то були дві. Перша коротка, промовляла пані Анна Стасів, був це короткий огляд історії місцевих трьох відділів, так як дати, — і супроводжаючі обставини їх заснувань, — перше членство, — перші управи, — зріст і праця кожного з них.

До речі цей коротенький огляд показався інформативним для пані Шемелюк, і наче приготовив ґрунт для її ширшої промови, в якій вона виявнила організаційну побудову Союзу Українок Канади, — його зріст, — успіхи, труднощі і невдачі. Згадала, що теперішній державний клімат многокультурності відкриває широке поле для діяльности наших член-

кинь в різних ділянках нашої культури — а то поширення знання української мови, мистецтва, та здорових українських суспільних традицій.

Заохочувала нас брати участь у загальній канадській діяльності, і інформувати наших співгорожан (неукраїнців) про нас, і про українців на міжнародній арені, і завжди старатись придбати приятелів для нас.

Сердечну подяку шановній гості за її доброчасну візиту до нас і за змістовну промову склала добродійка Анна Зміївська.

Перед самим закінченням зборів слідуючі організації склали привіти через своїх представників: СУС — Петро Михайлишин, ТУС — Семен Пуляк, місцевий КУК — Ілько Козира — голова, місцевий жін. відділ КУК — Анна Шевчук — голова, Просвіта — Микола Слотик — голова, Л.В.У.Ж — Анна Кондрат — голова.

Не можна обминути згадки, що дві пані, а це Т. Гарасимчук і Б. Карпюк дуже гарно прикрасили столи квітами і стеблами пшениці як також роздобули і виставили старі фотографії, що були взяті під час деяких минулих імпрез відділів С.У.К. в Тандер Бей. Це додало краси і естетичних почувань до і так приємних ювілейних зборів.

На закінчення пані Шемелюк покраяла ювілейний торт, що прикрашав головний стіл. Торт спекла і декорувала пані О. Михайлишин, а голови трьох організацій рознесли його поміж гостей.

І не можна не згадати, що головний стіл був прикрашений за українською традицією, трьома калачами, які спекла пані Софія Мендик.

Вечір закінчився милою розмовою між гістьми і шановною гостею.

А. Стасів

ДЕНЬ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ" ЕДМОНТОН

Дня 6 березня 1977 відділ Союзу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні влаштував день журнала „Промінь". Референтка журнала пані Софія Василишин привітала гостей та у своїм вступнім слові підкреслила, що журнал „Промінь" проводить свою працю вже 16 років на високім культурнім рівні та об'єднує нас по цілій Канаді.

Головна ціль журнала поширювати освітню та культурну діяльність, плекати і скріплювати почуття національної гідности серед українського громадянства. Щоб скріплювати розвиток нашого журнала нам треба працювати та забезпечувати його матеріяльно і морально, а успіх наших змагань принесе бажані користи нашому громадському життю та стане славою нашої організації.

Після слова пані Василишин слідувала програма: пані Ольга Ганночко в імені централі Союзу Українок привітала присутніх на залі гостей; пані Наталка Базюк склала привіт від провінційної екзекутиви Союзу на Альберту, а пані Василина Бойко від відділу Союзу при Катедрі Св. Івана.

Пісні з вправами виконали учні двомовної у к р а ї нсько-англійської кляси з школи Голіруд під проводом учительки Галини Магус. Завдяки її талановитости, вона навчила дітей гарно співати й вони в українських строях виконали надзвичайно гарно п'ять пісень.

Освітня референтка крайової управи СУМК Орися Звоздецька представила проф. Ніньовського, який познайомив нас з творами талановитої поетеси, скульптора, артистамаляра, кераміста Оксани Лятуринської. В. Ніньовський рецитував „Думу про скривавлену сорочку", яка присвячена Крутам, молодим юнакам, які перші згинули в обороні української держави від большевицько-московської навали 29 січня 1918 року. Ганнуся Фелонюк приграваала на бандурі.

Комітет імпрези на „Промінь": зліва направо стоять — Ізабела Бойко — голова, Марія Самоїл — секр., Анна Гарасим, Зоня Ніньовська, Софія Василишин — референтка журнала, Марія Прокопів, Ольга Райчиба.

„По усьому краю гучно клич лунає;
„Пора" пора встати друже брате!
Пора зброю взяти, рідну сторононьку у полон не дати!
Ой то не тополі поставали в полі,
Не буруни в парі підіймають хмари:
Женуть битись козаченьки за Україну Неньку.
Ой то не соколи легкії злітають:
В дорогу, на Крути юнаки рушають...
Чи звершать хоробрі, чи устоять вбогі?
Печалиться журний Київ наш розлогий.
Та горять завзяттям ясні обличчя
Слава!.. Перемога!
Збережи ти, Боже, сон про кращу долю
Вірі в силу правди не завдавай ти болю!
В Крутах сина змордували, розп'яли на муку...
Зшматували, знівечили світло щастя мого.
Молодого сина вбили... сина молодого...
Бачу, бачу: вражі кулі тіло скривавили;
Розстелись, китайко, жалібний кольоре!

Відгукніться жалем луки й дальні гори!
Виплакала очі в темні дні та ночі!
Біль терпкий, пекучий моє серце точить.
Хтось кричить світами гей, мамо, мамо!
Б'ється у відчаю, злої помсти хоче.
Я зібрала сльози, сину мій, синочку.
Наші спільні болі понесу до Бога;
Знаю, лиш од нього буде допомога.
Він один поможе, він один розсудить,
А розсудить — правда, правда наша буде.
Бач зів'яли руки, побіліли коси,
Тіло моє смертне смертоньки вже просить.
І за мої муки за мою утрату
Є вгорі заплата — доля чорна Кату.
Тихим сном спокойся сину мій єдиний;
Не виходь з могили, спочивай від нині".

Ганнуся Фелонюк приграваючи на бандурі проспівала: „Можна все на світі вибирати сину, вибрати не можна тільки Батьківщину".

З нагоди п'ятидесятиріччя нашого відділу Софія Василишин повідомила, що появиться друком Історія С.У.К. при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні.

Члени хору СУМК: Дарія Луців, Марія Крищук, Наталка Стус, Марія Прокопів, Орися Костюк, проспівали 4 народні пісні. Орест Солтикевич акомпаньював на фортепіяні. Всі пісні гарно виконали. Вивчив їх диригент Василь Звоздецький.

На закінчення пані С. Василишин подякував всім тим хто брав участь в виступах і всім гостям, що численно прибули. Отець Хом'як провів молитву і пані подали чай з перекускою.

Комітет „Променя": Софія Василишин — голова, Марія Самоїл — секр., Марія Сулима, Ольга Райчиба, Зоня Ніньовська, Марія Прокопів.

Ніна Вірстюк, кор. секр.

БЛ. П. ЛИКЕРІЯ ФЕДОРЧУК
Шіго, Саск.

Бл. п. Ликерія Федорчук упокоїлася 23 березня 1977 р. в Університетському Шпиталі в Саскатуні, на 71-му році свого трудолюбивого життя.

Ликерія, дочка Костя Лисака і Марії, з роду Кирстюк, народилася 6 червня 1906 р. у Вестбрук біля Тіодор, Саск. На 4-му році життя помирає її батько. Живучи весь час біля матері на фармі, вона закінчила народню початкову школу. На 17-му році життя вийшла заміж за Дмитра Федорчука з Інсінгер, Саск., 4 листопада 1923 р. Після одруження вони жили на фармі в околиці Інсінгер до 1961 року і в тому році переселились до містечка Шіго на сталий відпочинок.

Живучи ще на фармі, обоє брали живу участь у церковно-громадському житті УГП Громади Св. Духа в Інсінгер. Коли в 1935 р. там засновувався відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки, Ликерія всеціло посвячувалася праці в цьому товаристві, а в році 1945 очолювала його протягом кількох наступних років, при чому вкладала велику працю для придбання фондів для побудови храму Божого.

Перейшовши на відпочинок до Шіго, обоє супруги включилися у церковне й громадське життя громади Пресв. ройці. Від 1962 р. Ликерія працювала в жіночому товаристві ім. Ольги Кобилянської аж до останіх днів перед своїм занедужанням.

У глибокому смутку залишила покійна свого доброго мужа, з яким прожила понад 53 роки в широкому супружому співжитті, — своїх синів: Кароля в Келовна, Брит. Колюмбія, Мирослава в Саскатуні, і три дочки: Ольгу Малещак у Фостон, Саск., Наталку Данилюк в Інсінгер, й Орисю Бугера в Вінніпезі, 13 унуків і 2 правнуків, братів і сестер. Син Володимир згинув у воєнних діях в 1945 році.

Панахида за душу Покійної була відправлена в неділю, 27-го березня 1977 р., а похорон наступного дня в церкві Пресв. Тройці в Шіго. Тіло Покійної спочило на церковному цвинтарі в Шіго. В Похоронних відправах служили отці В. Кокорудз, парох у Шіго і О. Гупка парох громади Всіх Святих у Саскатуні, який коротко перед її смертю уділив їй Таїнства Св. Сповіді і Св. Причастя.

Після Похорону відбувся в Народному Домі в Шіго поминальний обід, в часі якого від жіночого т-ва в Інсінгер промовляла пані В. Козак, а від жіночого т-ва в Шіго пані К. Думанська.

Із збірки на нев'янучі вінки уділено $25.00 на „Промінь".

Щире спасибі всім учасникам похорону, за молитви та пожертви. Нехай Всемилостивий Господь Бог утішить засмученого мужа та всю родину, а душу Покійної Ликерії нехай оселить у Своїх Небесних Оселях, де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять!

ОВК

БЛ. П. СЕМЕН ҐУЛЬКА
Ватерфорд, Онт.

Дня 9 квітня, у Великодну суботу, з церкви Св. Покрови у Ватерфорд, Онт. відпровадили на вічний спочинок Семена Ґульку, члена української православної громади. Похорон відбувся при участи родини, парохіян, приятелів і односельчан покійного.

Семен народився 15 лютого 1893 року в родині Григорія і Параскеви Гриб, в селі Ладичин, Тернопільського пов., Галичина. До Канади приїхав 1928 р. на захід, а опісля переїхав до Онтаріо, до Гамільтону. 1929 р. спровадив дружину з дитиною, часи тоді були найгірші в Канаді, в місті роботи не було і в 1930

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВІННІПЕҐ, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні Збори відділу при Катедрі Пресв. Трійці відбулися 1 грудня 1976 р.. В нашім відділі є 180 членок. Збори відкрила голова пані Соня Бейзик а о. Керніцький провів молитву. Слідувала хвилина мовчанки в пам'ять відійшовших у вічність членкинь. Секретарювала Марія Ковальчук, рекордова секретарка відділу. Відтак слідували звіти заряду і комітетів з річної діяльности.

Після звітів слідувало слово голови Соні Бейзик, яка склала щиру подяку секретарками, представницям, комітетам, і членкам за поміч, і гармонійну працю та за щире і прихильне відношення до неї. Заразом склала подяку духовенству і катедральному зарядові за поради і кооперацію. Найбільш вона старалась приєднати молодших жінок у членство, бо поле праці, широке і потрібно більше рук. Найбільше праці вложили комітети при сумківцях і в освітній ділянці.

В 1976 році наш відділ святкував два ювілеї — 35-ліття нашого відділу ім. Лесі Українки, і 50-ліття Союзу Українок Канади. Наша молодь разом з членками брали участь у мистецьких частинах святочних програм. Поза це, членки брали активну участь у всяких ділянках громадського, культурно-освітнього і церковного життя, — ходили колядувати, справили вечір „бінго" в домі для старців, брали участь у святі Героїнь, у роковинах Лесі Українки,на якім доповідь виголосила добр. Міненко. (Допис ювілею був поміщений у „Промені" ч. 7).

Ми відбули вечір членства під керуванням пані Анни Назаревич і набули кілька нових членкинь. Дали підтримку спільному Карнавалові в користь Літньої оселі, на котрім була вибрана королевою Орися Міщук з нашого СУМК-у. Перепровадили з успіхом Весняний і Осінний базарі, Спільну свячену вечерю, і подали поміч Фолклорамі і при Літній оселі під час вакацій. Членки брали участь в річнім з'їзді Колегії Св. Андрея і в з'їзді Т.У.С. і його складових організацій. На з'їзді дала доповідь наша членка добр. Лучак, новообрана пров. голова С.У.К. Членки давали поміч рідній, недільній школі і садочкові.

Добр. Лучак згуртувала і вчить Молодечий церковний хор, який час-відчасу співає під час Недільних Богослужб. Свято книжки ми відбули в місяці жовтні під керуванням добр. Керніцької. Доповідь виголосив о. Заліщук. В листопаді о. Заліщук висвітлив фільм Василя Курилика.

50-літній ювілей С.У.К. наш відділ відсвяткував дня 7-го листопада (Допис був поміщений в ч. 2 „Променя").

Наш відділ є членом Вінніпезької Жіночої Ради і бере активну участь в Комітеті Українок Канади.

Відділ склав більші жертви за рік 1976: на Катедру — $3,000.00, на Колегію — $150.00, на Колегію — $300.00 даровані через відділ, на орг. фонд — $50.00, на карнавал на Оселю — $50.00, КУК чай — $5.00.

Склад управи на рік 1977 — уступивша голова — С. Бейзик, голова — Я. Яременко, заступниці — П. Ігнаш і М. Анонійчук, рек. секр. — М. Ковальчук, кореспо. секр. — О. Ковальчук, фін. секр. — Я. Карпяк, касирка — М. Саранчук. Контрольна комісія — К. Німчук, О. Скегар, Є. Василишин.

М. Ковальчук, рек. секр.

ЧИЛИВЕК, Б. К.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 14 грудня 1976 р. в церковній залі. Заступниця голови пані Стефанія Троян відкрила збори і попросила членок до молитви. Предсідницею зборів була Стефанія Троян а секретарювала Анна Крип'якевич. Секретарка прочитала звіт із річних зборів та список цілорічної діяльности відділу. Касирка Настуня Марчук здала фінансовий звіт. Перенесено із 1975 р. — $1,785.63, прибутки в 1976 р. — $2,621.34, видатки $3,244.23, осталось — $1,162.74. Заслухано звіти членок заряду.

Цілорічна діяльність відділу: відбулось дев'ять місячних зборів, одні річні збори і одне засідання заряду. Під час Різдва членки відділу разом з членами церковної громади ходили колядувати. Приготовили Святу Йорданську Вечерю, одну похоронну перекуску для члена нашої церковної

році переїхали до Ватерфорду, працювали поміж людьми, щоб зароботи на життя. Від самих початків приїзду включились у громадське життя, бо в міжчасі там громада щойно народжувалась.

Похоронні відправи почались 7 квітня в четвер і Велику П'ятницю о. Костюк відправив Панахиди в похоронім заведенню Томсон Мот, а в суботу 9 год. рано домовину з тілом перевезено до української прав. церкви Св. Покрови. Заупокійну Службу Божу і чин Похорону відслужив о. Костюк, співав хор під управою п. Возьняка, а Апостола гарно відчитав своєму дідові внук Іван Ґулька. Після похорону відбувся в церковній залі поминальний обід, його приготовило жіноче т-во. Господарем обіду був п. П. Федченко. По обіді слідували промови, в яких підкреслювались добрі діла покійного. Покійний Семен оставив добру пам'ятку для церкви. Купили першу св. Євангелію, павук світить в церкві, царські двері при іконостасі і ще деякі дрібні речі. Отець Костюк висловив щире співчуття дружині та внукам, та закликав присутніх зложити дар на нев'янучий вінок по покійному, і за згодою дружини призначено на потреби церкви. На прохання господаря тризни переведено збірку на українську пресу з чого $20.00 на „Промінь". Дружина від себе дала $20.00, разом $40.00 на „Промінь". Внук Іван подякував всім: о. Костюкові, жін. т-ву, громаді, за вислів співчуття. Покійний залишив у смутку дружину Марцелю і чотири внуки.

Приятель

* * *

ПОДЯКА

Щиру подяку складаю о. Костюкові, громаді в Ватерфорді, жін. т-ву, сусідам, господареві тризни, хорові, тілоносцям, всім щире спасибі.

Спи спокійно, любий друже, разом з нашим сином Ярославом, ніколи не забутим. Хай струджене Твоє тіло спочиває заслуженим відпочинком. Вічна Тобі пам'ять.

Дружина і мама М. Ґ.

громади. Відбуто весняний базар-продаж великоднього домашнього печива, писанок і вишивок із чаєм, річний Осінний базар відбуто разом із церковною громадою і членки відділу вшили ковдру, яка була першою нагородою на базарових білетах.

Стараннням товариства відбулося Спільне свячене разом із Днем Матері, де було вшановано заслужену членку відділу і церковної громади Св. Димитрія Марію Савіцьку і найстаршу матір Анну Феняк, вручено їм вазонки квітів. Влаштовано одно привітання з нагоди поселення в новім домі разом з членами церковної громади для п-ва Литвінів.

Членкині відділу вложили багато праці у приготовленню до візитації Владики Бориса, Архиєпископа Едмонтону й Західньої Єпархії, та на храмовий празник нашої громади. Членки приготовляли обіди і перекуски час-від-часу після Богослуження, зборів відділу і зборів церковної громади. Влаштовано один українській „сморгесборд" із великим успехом.

Виложено виставку печива, писанок і вишивок у крамниці міста Чиливек перед Великоднем, виставку ручного мистецтва, вишиті блюзки із модерними довгими спідничками в вікні крамниці під час „Контрі Лівінг Дейс" і виставку перед Осіннім базаром.

Голова Союзу Українок Канади Анастасія Шемелюк під час організаційної об'їздки по Брит. Колюмбії відвідала наш відділ. Членкині відділу разом із членами церковної громади і членкині з сусіднього відділу ім. Лесі Українки з Агазі (Agassiz) зійшлись до церковної залі із великою увагою прослухали її промови. Також членки пров. екзекутиви з Ванкувер пані Марія Богдан і Люба Кут-Шевчук були присутні. Членкиня нашого відділу пані Анна Зузак подарувала цінні експонати — сорочку й настільник до Крайового Музею.

На запрошення льокальної Ради Жінок в Чиливек товариство жертвувало на обід, який відбувся на Експериментальній фармі в Агазі для делеґаток, які прибули із різних країн на 21 Міжнародню Конференцію Жінок, яка відбулась у Ванкувері. Членки відділу мали нагоду познайомитись із делеґатками і вислухати їх промов. Голова нашого відділу гостила дві делеґатки з Англії в своїм домі і були присутні в нашій церкві Св. Димитрія під час Богослуження.

Відбули збори із Провінційною екзекутивою С.У.К., які відбулися у залі Оселі „Тризуб", Чиливек, Б. К. Наш відділ брав участь в Десятім Провінційнім з'їзді Союзу Українок Канади в Ванкувері. Розалія Григірчук репрезентувала наш відділ, а Марія Савіцька була секретаркою з'їзду і одною з жюрі ручного мистецтва старшого і молодшого відділу СУМК. Дві членки нашого відділу є в управі Провінційної екзекутиви Брит. Колюмбії — Марія Савіцька і Стефанія Троян.

Членки нашого відділу виконують працю сестриць. Вони дбають про чистоту і порядок у церкві Членкиня нашого відділу пані Анна Феняк вишила чотири рушники на образи до церкви. Товариство також постаралося і дало багато праці, щоб вилагодити церковну залю, де відділ жертвував $2,300.00 на місцеву церкву і церковну залю. Членки відвідують хворих членок і членів громади і посилають картки та квіти до шпиталю і до домів. Членка Стефанія Троян приготовила великодний кошик і було занесено до нашої почесної членки відділу Василини Візнюк, яка перебуває у домі для старших. На зборах читано обіжники, що надіслано централею та провінційною Екзекутивою і різні матеріяли. Відділ сповнив бюджет до централі Союзу і членки відділу передплачують журнал „Промінь". Наш відділ входить до льокальної Ради Жінок.

Заряд на 1977 рік: голова — Розалія Григірчук, заст. голови — Стефанія Троян, 2-га заст. голови — Марія Савіцька, секретарка — Анна Крипякевич, заст. секр. — Анна Зузак, касирка — Настуня Марчук, господиня — Текля Лисайчук. Сестриці — Анна Зузак, Стефанія Троян, Розалія Григірчук, Павліна Мирко, Марія Горин, Настуня Марчук, Домка Юрків, Текля Лисайчук, Марія Савіцька, Анна Крипякевич. Контрольна комісія: Текля Лисайчук, Стефанія Троян.

Після зборів вгощено всіх чаєм та вшановано дві членкині відділу з нагоди дня уродин — Марію Горин і Анну Феняк. Членки заспівали їм „на многая літа".

Наше жіноче товариство складає щиру подяку Централі Союзу Українок Канади за одержані обіжники, котрі допомагають нам вести працю в відділі.

Анна Крипякевич, секр.

БЛЕЙН ЛЕЙК і КРИДОР, САСК.

ВІДДІЛ ІМ. ХАРИТІ КОНОНЕНКО

Річні збори відділу відбулися 29 листопада 1976 в домі Катерини Парчевської. Дванадцять членок були присутні, а вісім відсутні.

Предсідницею зборів була голова відділу Катерина Парчевська. Вона відкрила збори молитвою, і привітала членок. Секретарювала Марія Цьона. Слідували звіти заряду.

Членки відбули 8 місячних зборів і кілька засідань заряду. Освітньо-культурної праці в нас мало, більше в нас проєктів, щоб придбати фінансів та щоб наша церква могла надалі існувати та щоб відділ мав змогу жертвувати на організаційні цілі.

Довідуємося про діяльність С.У.К. почерез „Промінь", із обіжників, що їх все читаємо і також із звітів з'їзду, коли посилаємо делеґатку.

Членки нашого відділу, разом з відділами округа Верховина відсвяткували 50-ліття С.У.К. Ця програма відбулася в Гефорді, Саск. Ми також їздили на 25-літній ювілей відділу ім. О. Пчілки в Норт Бетлфорд.

Впродовж року влаштували парафіяльний обід, і разом привітали нашого новоприбулого о. пароха М. Стеценка та вшанували нашого дяка Івана Павлуша. Наш празниковий обід в липні, що його ми рік-річно влаштовуємо під голим небом біля церкви, був відмінний цього року, бо ми гостили в нас поважне число студентів з літних курсів Інституту П. Могили. Студенти з учителями і ректором п. Качковським збагатили наш празник хоровими піснями.

Ми мали продажі печива і чайне прийняття і видали три похоронні обіди. Членки ходили колядувати на церкву.

А найприємніше було, коли загостили до нас пані А. Шемелюк, голова С.У.К., і пані О. Гавриш від провінційної управи. Їх присутність в нас додала нам охоти і більше зацікавлення в нашій праці і в нашій славній організації.

Фінансовий звіт приготовила касирка Анна Боднарчук. З року 1975

осталось в касі $2,061.61, прибутки за 1976 рік — $1,088.40, видатки за 1976 рік — $1,260.80, осталося в касі — $1,889.21.

Жертвували на церкву $912.00, до Музею С.У.К $50.00, на „Промінь" $35.00; на організаційний фонд $20.00; на Народний Дім $37.00; для Українського танцювального клюбу $65.00. Вислали свою анкету і бюджет до централі.

Заряд на 1977 рік остався той самий: голова — Катерина Парчевська, заст. голови — Маланка Човганюк, секр. — Марія Цьона, касирка — Анна Боднарчук. Контрольори — Ґеня Грицюк, Маланка Човганюк.

Доглядачка хворих — Ґеня Грицюк, реф. Музею — Анна Боднарчук, реф. „Променя" — Марія Цьона.

За заряд:

Марія Цьона, секр.

ГЕФОРД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори віддулу відбулися 5 грудня 1976 року в церковній залі. Збори відкрила голова відділу пані Оля Смитанюк, яка була предсідницею, секретаркою зборів була Стефанія Гавриш. Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померших членок. По цім слідували звіти членок управи і комітетів.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів та 4 засідання заряду. Наш відділ опікується недільною школою. Учителями недільної школи є Оля Смитанюк, Петруся Калин і Роман Ткачук. Членкині приготовляли і видавали похоронні і поминальні обіди та перекуски. Під час Різдвяних Свят членки їздили колядувати та ходили з щедрівкою. Членки улаштували весняний чай і продаж великодного печива та писанок, також приготовили один бенкет, видала обід на храм нашої громади. Разом з церковною громадою приготовили осінній базар. 21-го листопада відсвяткували 50-ліття — ювілей Союзу Українок Канади. Це відбулося у Гефорді, де разом брав участь округ Норт Бетелфорду.

Відділ передплачує журнал „Промінь" і „Український Голос" до шпиталю. Добродійний комітет відвідував хворих у шпиталі та доручають картки з побажанням хворим.

Цього року знову членки займалися збіркою на інституцію сліпих.

Наш відділ начислює 40 членок з того 31 передплачують журнал „Промінь". Впродовж року відділ склав пожертви на такі цілі: оселю „Зелений гай" — $1,000.00, на будову Український старечий дім у Саскатуні — $500.00, на Музей Союзу — $500.00, на Народний дім — $1,050.00, на Інститут П. Могили — $200.00, на машину просвітлень до шпиталю — $200.00, на організаційний фонд С.У.К. — $35.00, на Музичний Фестиваль — $20.00, на „Промінь" — $90.00. З року 1975 в касі — $1,062.73, прихід у 1976 році — $4,122.90, розходи в 1976 р. — $5,717.37, у касі осталось $62.26.

Заряд відділу на 1977 рік: голова — Оля Смитанюк, уступаюча голова — Параска Барабаш, заст. голови — Савеля Гарах, секретарка — Стефанія Гавриш, заст. секретарки — Анна С. Яківчук, касирка — Ліда Ланська. Контрольна комісія — Параска Барабаш, Олеся Михайлюк, Савеля Гарах. Референтка журнала „Промінь" — Анна Ткачук. Добродійний комітет — Катерина Семко і Анна С. Яківчук. Господині — Настя Гарбуз, Єлисавета Никіфорук, Катерина Іванишин і Марія Кирелюк.

Стефанія Гавриш, секр.

СКАРБОРО, ОНТ.
ВІДДІЛ СВ. АННИ

Дня 5 грудня 1976 р. відбулися у церковній залі річні збори відділу в присутности 18 членок. Пані М. Боднарчук відкрила збори молитвою і хвилиною мовчанки вшановано померших. Секретаркою зборів була О. Михальчук. Заряд здав звіт цілорічної праці. Впродовж року відбулось 10 місячних засідань з перекусками. Членки приготовили Йорданську вечерю та вечерю на Маланку. Відвідували членів з колядою. Влаштували роковини Шевченка, День Матері, Свято Миколая, 50-літній ювілей С.У.К., як також з приємністю ми гостили голову Союзу пані А. Шемелюк та інших гостей з сусідних парафій. Приготовили обід на спалення церковної позички та храмовий обід з відвідинами нового Владики Миколи. З великим успіхом провели весняний і осінній базари. Через щиру працю парафіяни ці базарі приносять нам велику фінансову допомогу. Також наші члени беруть участь у спільній молитві світу з іншими церквами. Наш відділ жертвував на слідучі цілі: на церкву Св. Анни — $230.00, на Музей Союзу — $75.00, на Інститут Св. Володимира — $100.00, Музейну Писанку — $25.00.

Фінансовий звіт: З року 1976 зосталось в касі $549.74, прибутки за 1976 рік — $2,878.59, видатки — $1,880.75, в касі — $1,547.58.

Заряд на 1977 рік: голова — М. Боднарчук, уступивша голова — Е. Павлик, 1-ша заст. голови — Б. По-

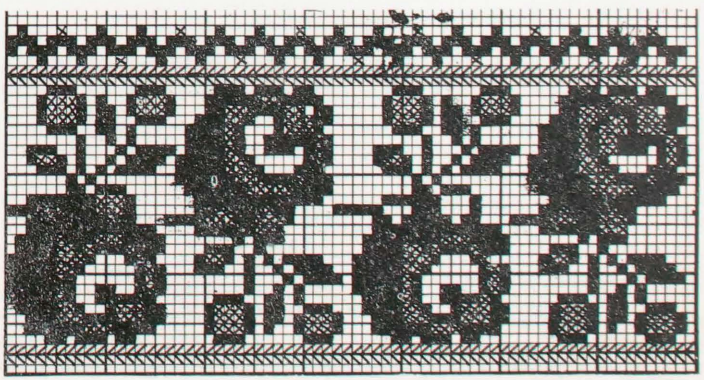

Взірець з Дрогобича, Львівська область

вишитий хрестиками й косичкою. Надається до блюзочки, приміщений вгорі чи при долу рукава.

■ — чорна, X — червона

Музей Союзу Українок Канади, Філія Торонто

ДОМАШНЕ ГОСПОДАРСТВО

СИРА ГОРОДИНА

Сирі салатки, городинні чи овочеві, це для нас невичерпане джерело вітамін, мінеральних солей, ензимів, які впливають корисно на переміну матерії, квасів, які мають дезинфекційне значення та побуджують сильніше виділювання шлункових соків. Також барвники, як хлорофіл, флявіна, каротина мають першорядне значення. А всі ці названі вартості можемо тільки через сирівки впровадити до організму.

Прилагоджуючи сирівки, мусимо овочі й городину дуже дбайливо вимити, щоб не впровадити з сирим харчем якоїсь інфекції до організму. Звичайно все дрібно кроїмо та приправляємо цукром або сіллю, які зм'якшують тканку. Деякі сиріки приладжуємо на кілька годин, а другі знов безпосередньо перед поданням.

Зменшім солодощі та вудженину, яка так гостро приправлювана, а введім щодня сирівки у наше харчування!

Н. Костецька

— — —

МОРКВА З ГОРОХОМ

Потрібно:

3 або 4 моркви
1 пушка зеленого гороху (в сезоні давати свіжий зі стручків)
1 Ложечка масла
1 ложечка муки
1 чубата ложечка масла

Почистити моркву, а коли груба, тоді треба розкроїти її поздовж на половину. Покроїти в кружальця. Вкинути до ринки, додати масло, влити дрібку води, посолити і душити під покришкою. Коли зварена, всипати пушку гороху, легко вимішати. Окремо зробити засмажку і залити тим городину. Коротко заварити. Подавати з картоплею.

— — —

ОЛАДКИ З ЯБЛУК

1½ горнятка муки
2 фунти яблук
2 ст. ложки цукру
½ ложечки цинамону
2 ст. ложки манної крупи
2 яєць

Яблука почистити, натерти на рідкій тертці, додати цукор і цинамон, яйця, манну крупу і вс це вимішати. Муки всипати стільки, щоб яблука добре зв'язалися. Потім цю масу накладати ложкою на гарячу сковороду з олією і смажити на легкому вогні з обох боків до рум'яности. Подавати з посипаним цукром пудрою (айсінг сюгар).

— — —

НЕПЕЧЕНИЙ ТОРТ

Потрібно на спід:

1 ф. оріхів
1 горнятко цукру-мучки
1 ф. тертої чоколяди
10 варених жовтків
2 тортові андрути (wafers)

Потрібно на начинку:

1 ф. мелених горіхів
1 ф. цукру-мучки
1 чарка доброго руму
3 ложки сметани

Жовтки перетерти через сито, вимішати з цукром, меленим горіхами й чоколядою і поділити на дві частини. Розвести рукою на круглий тортовий андрут.

Складники, приготовані на начинку, розтерти разом, розвести на першій половині і прикрити другою частиною. Можна накрити другим кружком або й ні.

Подала **Олена Назар**

— — —

POPPY SEED TORTE

8 egg yolks
8 whole eggs
2 c. sugar
1 c. ground almonds
2 lemons (grated rind)
1 c. ground poppy seeds

Steam poppy seeds, dry. Grind poppy seeds and walnuts. Beat eggs and sugar well. Add rind of lemons. Mix in popy seeds and walnuts. Spoon into 4 greased and lightly floured round layer pans and bake for ½ hour in a 350 degree oven. Use chocolate filling and frosting

Mrs. S. Zuzak

лак, 2-га заст. — М. Кучірка, касирка — А. Стефанюк, фін. касирка — Т. Баран, заст. фін. секретарки — Н. Мудра, рекорд. секр. — Т. Козурко. Контролери — В. Кузик, Г. Лесик, Ю. Никифорук.

Комітети: телеф. — Д. Болусмяк, Г. Лесик, В. Кузик; відвідування хворих — Р. Унгеріян, Л. Савдик; базаровий — Е. Павлик, С. Кукурудза, Н. Мудра. Референтка освіти — О. Михальчук, референтка „Променя" — Л. Бот.

Почесні сестриці — К. Гриб, А. Валігродська, М. Крижановська, А. Біла.

Недільна школа — М. Морозюк, В. Війдер; Рідна школа — о. М. Критюк.

Т. Козурко, рекорд. секр.

ВІРДЕЙЛ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 5 грудня 1976 р. в домі Параскеви Запаранюк о год. 2:00 по обіді. Присутніх членок було шість. Голова відкрила збори молитвою.

В минулім році нас було 11 членок. Впродовж року відбулось 6 місячних зборів і троє засідань. Відділ передплачує „Промінь" до шпиталю.

До нашого відділу загостила голова Союзу Українок Канади пані Анастасія Шемелюк і представниця Музею Союзу з Саскатуну пані Анна Гавриш. Наш відділ став членом Музею, також слідуючі членки нашого відділу вступили в члени Музею пані: Антоніна Присяжна, Ліна Саврук, І. Саврук, М. Гуцуляк, В. Б. Скляр.

Заряд на 1977: голова — Дора Запаранюк, заст. голови — Амелія Скляр, Неті Царук — секретар, Параскева Запаранюк — касирка, Юлія Гуцуляк — фінанс. секретарка. Референтка повідомлень — Марія Запаранюк. Господині — Юлія Гуцуляк і Параскева Запаранюк.

Н. Царук, секр.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Ванкувер, Б. К. — Відділу ім. Л. Українки з нагоди концерту, секр. О. Дзюбенко переслала на пресовий фонд журнала $100.00
Референтка П. Клюкевич $24.00 на передплати

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович з нагоди членського прийняття, Катерина Лабюк переслала на пресовий фонд 70.00
Реф. А. Мисак $80.00 на поновлення передплат.

Гамільтон, Онт. — Відділ ім. Л. Українки з нагоди відзначення свята 50-ліття Союзу Українок Канади, М. Пасіка переслала 50.00

Ст. Кетеринс, Онт. — Відділ ім. Л. Українки з відзначення 50-ліття Союзу Українок Канади, Т. Дем'яненко переслала 50.00

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, з нагоди відзначення членок і посвячення прапора С.У.К., д-ра Г. Зузак переслала 45.50

Саскатун, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, М. Гарбус $67.00 на передплати.

Монтреал, Кве. — Відділ „Доньки України", М. Нема $32.00 передплати.

Лондон, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, В. Калужна $24.00 передплати.

Едмонтон, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, Т. Островерка $48.00 передплати.

Сондавн, Ман. — Відділ ім. О. Кобилянської, М. Ілюк $37.50 передплати.

Келовна, Б. К. — Відділ ім. С. Стечишин, з нагоди „Дня членства" секретарка М. Митран переслала на пресовий фонд 25.00

Торгилд, Алта. — Відділ Союзу Українок Канади, секр. Павлина Бізюк $24.00 на передплати.

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. О. Басараб, голова А. Мирфі переслала 25.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во Лука й Анна Половичі — Канора, Саск., з нагоди 60-ліття подружнього життя зложили на пресовий фонд журнала 25.00

о. Прот. П. Дубицький і Мгр. Володимир Дідович з Німеччини відвідали канцелярію „Променя" і зложили пожертву на пресовий фонд 10.00

Пані: — Марія Бендас — Норт Бетлфорд, Саск. ... 12.00
Марія Макаренко — Содборі, Онт. 10.00
А. Кончковська — Содборі, Онт. 7.00
Д-ка Марія Гнатів — Вакав, Саск. 7.00
М. Костюк — Пембіна, Н. Д. 4.50
П. Дмитренко — Ґримзбі, Онт. 4.00
Марія Митран — Келовна, Б. К. 4.00
Н. Белзюк — Моринвил, Алта. 4.00
Т. Ґлемба — Лашін, Кве. 4.00
Дж. Пушкар — Монтреал, Кве. 4.00
М. Школяр — Едмонтон, Алта. 4.00

По $2.00: — Г. Пронич, Нипавин, Саск., Г. Фодчук, Ветревил, Алта., Софія Дацьків, Ґримзбі, Онт., А. Мороз, Осоюз, К. К., Анна Марковська, Едмонтон, Алта., С. Іваницька й Р. Бойко, Торонто, Онт., М. Хоптяк, Ґлен Спей, Н. Йорк, Р. Баран, Тандер Бей, Онт., Ніна Кузьменко, Лондон, Онт., С. Іщенко, Вінніпеґ, Ман., Р. Галюк, Лонґ Біч, Каліфонія, А. Твердун, Монтреал, Кве.

По $1.00: — Софія Олексин — Вакав, Саск.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Єлена Яцентюк — Минитонас, Ман. 1
Н. Міщук — Вінніпеґ, Ман. 1
Ф. Коваль — Летбридж, Алта 1
Д. Король — Канора, Саск. 1
А. Перкін — Вільна, Алта. 1
о. Г. Лакуста — Нипавин, Саск. 1

Згрошилась безпосередньої за жуналом — Л. Палка — Монтреал, Кве.

Усім працівникам для „Променя" і всім жертводамцям висловлюємо щиру подяку.

Прощальне прийняття для пані Вах

Вечером 26 квітня 1977 р. Крайова управа Жіночого КУК і запрошені гості улаштували прощальний вечір для довголітньої громадської діячки та ділової секретарки Комітету Українців Канади, пані Ганни Вах.

Пані Г. Вах, займаючи урядову позицію у найвищій у Канаді суспільно громадській установі — Комітеті Українців Канади була широко відома через свою солідну ділову працю, без якої жодна справа не може бути проведена в життя, тому була відома широким колам українського суспільства.

На цім вечорі про життєві дороги пані Вах промовляла довголітня бувша редакторка „Жіночого Світу" пані Стефанія Бубнюк. Промовляла також, прощаючи пані Вах пані Ярослава Іванчук, голова Комітету Українок Канади.

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ЧИТАЧАМ

Наступне число журнала буде ювілейне з нагоди 50-ліття Союзу Українок Канади; воно буде також побільшене і появиться з друку при кінці м. серпня з датою серпень-вересень.

До числа увійдуть спеціяльні ювілейні і чергові матеріяли. Коли б хтось бажав мати у ювілейнім числі спеціяльні есеї, присвяти, спогади, або що інше будемо радо їх вітати.

Праця в редакції не буде припинятися через вакації, тому просимо всяку пошту, включно з передплатами висилати як звичайно і все це буде нормально полагоджуватись.

РЕДАКЦІЯ й АДМІНІСТРАЦІЯ

Поправка

В ч. 5 з травня ц. р. на стор. 13 робимо поправку до звіту пров. з'їзду в Саскатуні: у звідомленні про окружних референток має бути — **Реджайна — Ольга Патрилюк;** у виставі вишивок першу нагороду одержав **відділ ім. О. Кобилянської в Мічам, Саск.**

ISSN 0380-2140

P 81-0
HAWRYSH MRS KATE OCT 77
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2